

МОЄТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У Львові урочисто завершено Рік віри

ЧИТАЙТЕ У НОМЕРІ:

Фото о. дякона Романа СОКОЛЕНКА,
Прес-служба Львівської Архiepархії

Майже п'ять тисяч львів'ян зібрались на центральній площі міста, щоби спільною молитвою урочисто завершити Рік віри.

11 жовтня 2012 року Папа Римський Бенедикт XVI урочисто відкрив Рік віри. Ця ініціатива є надзвичайно важливою, адже виходить назустріч вимогам нашого часу, нашого світу, в якому Господу Богам відводиться дедалі менше місця не тільки в людських серцях, але й у житті суспільства. Її метою є поглиблення довір'я до нашого Господа та віднови богочитання у сучасному суспільстві та в житті кожного християнина.

Відгукнувшись на ініціативу Вселенського Архiepрея, Синод Єпископів нашої Церкви, який відбувся 9-16 вересня 2012 року у м. Вінніпезі (Канада), проголосив 2013-й рік Роком віри в УГКЦ та створив оргкомітет, завданням якого було запланувати відповідні духовні заходи в контексті Ювілею 1025-ліття Хрищення Русі-України.

Недовго по цьому, 14 жовтня того ж року, під час урочистої Архiepрейської Божественної Літургії, відслуженої у відреставрованому соборі Святої Софії в Римі, Блаженніший Патріарх Святослав урочисто відкрив Рік віри в УГКЦ.

Час минув, заходи відбулися, прийшла пора підбиття підсумків... (Далі – на стор. 2)

«Ми – європейці, але європейці з християнським обличчям», – Блаженніший Святослав

о. Іван ГАЛІМУРКА,
(за матеріалами kommersant.ru)

Українська Греко-Католицька Церква зовсім недавно (бо що для історії людства є 20 років?) вийшла з підпілля, і увесь цей час ми знаходимося в зоні постійної уваги з боку інших Церков, світових держав, політиків, фінасистів, журналістів тощо. Усіх цікавить позиція нашої Церкви щодо різних сфер нашого буття. Цей інтерес дуже поглибився від часу вступу на Патріарший престол Блаженнішого Святослава (Шевчука). І ось зовсім недавно Глава нашої Церкви дав розлоге інтерв'ю

для kommersant.ru, де відповів на запитання російського журналіста Костянтина Еггерта. Пропонуємо нашим читачам неповний конспект цього інтерв'ю.

«НАША ЦЕРКВА – НЕ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЕКТ»

Насамперед російський журналіст запитав у Блаженнішого Святослава про його стосунки з Предстоятелем Української Православної Церкви Московського Патріархату митрополитом Володимиром (Сабоданом) і про можли-

вість зустрічі з патріархом РПЦ Кирилом. Відповідь була такою: «Чесно кажучи, я очікував набагато більшого порівняно з тим, що ми отримали протягом останніх двох років. Ці контакти мають в Україні постійний і дуже різнобічний характер. Звичайно, офіційного, методичного, спланованого діалогу, який зблизив би наші дві Церкви, у нас поки що не вийшло. Але зустрічі відбуваються регулярно. Остання для мене була дуже важливою.

(Далі – на стор. 8)

В далекому канадському місті Вінніпезі вже 40 років спочиває нетлінне тіло українського в'язня совєтських тюрем, керівника УГКЦ в найтяжчих часах переслідування – блаженного Василія Величковського (блаженним проголосив його в 2001 році Папа Іван Павло II).

Розпочався життєвий шлях ісповідника віри 1 червня 1903 року в місті Івано-Франківську (тоді – Станіславів) в родині священика Володимира Величковського – соратника єпископа-ординарія Григорія Хомишина (теж нині блаженного УГКЦ). Його матір'ю була Анна Теодорович – донька о. Миколая Теодоровича з Тернопільщини (с.

Пробіжна).

Зростав Василь у дуже побожному середовищі. Сестра діда, о. Миколая Теодоровича, та його чотири сини і дві доньки посвятили себе Богові в священничому і монашому покликанні.

Про атмосферу в родинному колі майбутній блаженний пише так:

«Порядок в домі... був подібний до монастирського. Ранне вставання завжди в тій самій годині (5-й).

Молитва і розважання голови родини, потім Св. Служба Божя і – ціла рідня, старі, молоді і діти разом з парохія-

нами в довгих рядах на колінах до Св. Причастя».

(Далі – на стор. 13)

Місіонер назавжди

• ЛИСТОПАД •
2013 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
97 / 8

3 життя Львівської архієпархії

Львівську духовну семінарію відвідав генеральний секретар спільноти святого Єгидія

У Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулася зустріч семінарійної спільноти з генеральним секретарем Спільноти святого Єгидія Адріано Роккуччі.

«ПОДОРОЖУЙ З БОГОМ І ПО-БОЖОМУ!» – ЗАКЛИК З НАГОДИ ДНЯ ВОДІЯ НА ЖОВКІВЩИНІ

З нагоди дня автомобіліста на дорозі сполученням Львів – Рава-Руська проведено акцію під гаслом «Подорожуй з Богом і по-Божому», під час якої було роздано «Пам'ятки християнина-водія» з молитвами для водіїв і подорожніх та побажаннями щасливої подорожі.

У СТРИЙСЬКІЙ ЄПАРХІЇ ПРОВЕЛИ ІІІ ФЕСТИВАЛЬ ЦЕРКОВНИХ ХОРОВИХ КОЛЕКТИВІВ

З благословення владыки Тараса (Сеньківа), Апостольського адміністратора Стрийської єпархії, в місті Городку на Львівщині відбувся ІІІ Фестиваль церковних хорів, який зібрав хорові колективи, численних мешканців міста, а також багатьох гостей із п'яти районів, що входять до складу Стрийської єпархії.

ЗНАЧНА ПОЖЕРТВА НА ПІДТРИМКУ УКУ

Понад мільйон гривень задекларували учасники шостою Благодійного бенкету в Києві на підтримку Українського католицького університету, який відвідали близько 250 друзів університету. Серед них – політики, громадські та культурні діячі, підприємці, дипломати.

ЧЕРГОВЕ ЗІБРАННЯ ЕКОНОМІВ УГКЦ

Відбулася традиційна зустріч економів Української Греко-Католицької Церкви, яка проходила у смт Брюховичі, біля Львова. Колегіальне зібрання очолив Патріарший економ Володимир (Війтишин), Архієпископ та Митрополит Івано-Франківський.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

З нагоди 80-х роковин Голодомору-Геноциду Глави традиційних українських Церков звернулися до вірних та всіх людей доброї волі із закликом долучитися до всеукраїнської громадської ініціативи – Всенародного дня пам'яті з нагоди 80-х роковин Голодомору.

УКРАЇНСЬКІ КАПЕЛАНИ ОБМІНЯЛИСЯ ДОСВІДОМ СЛУЖІННЯ З ПОЛЬСЬКИМИ ДУШПАСТІРЯМИ

У Центрі вишколу персоналу пенітенціарних установ Республіки Польща, що неподалік Варшави, відбулася 23-тя щорічна конференція в'язничних душпастирів. На зустріч прибули і представники Української Греко-Католицької Церкви: о. Олексій Куйбіда, о. Михайло Бугай о. Іван Мельник та о. Євген Гаврилишин.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ЕКУМЕНІЧНОЇ КОМІСІЇ УГКЦ

Цього року щорічна зустріч Комісії УГКЦ сприяння єдності християн відбулася у Львові, в приміщенні філософсько-богословського факультету УКУ. Участь у цьому заході взяли представники Комісії з усіх єпархій УГКЦ в Україні.

ВІДЗНАКА ДЛЯ ПРОРЕКТОРА УКУ

Проректора УКУ Мирослава Мариновича нагородили відзнакою Серджіо ді Мелло «за заслуги у справі мирного співіснування і співпраці суспільств, релігій та культур». Нагородження відбулося 17 жовтня в Кракові.

НА СТАРОСАМБІРЩИНІ ВІДБУЛИСЯ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ХРИСТІЯНСЬКИХ ПОДРУЖЖІВ

Поглибити взаєморозуміння у сім'ї та зрозуміти релігійну сутність подружжя мали можливість учасники подружніх реколекцій, що проходили в реколекційному будинку Самбірсько-Дрогобицькій єпархії УГКЦ у с. Стрілки на Старосамбірщині.

(Продовження, початок на 1 стор.)

В останню неділю жовтня на площі перед Львівським театром опери та балету ім. С. Крушельницької зібралось близько п'яти тисяч львів'ян, для яких, з нагоди завершення Року віри у Львівській архієпархії, відбувся урочистий захід «Світло віри».

Розпочав його Високопреосвященний Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, поблагодійно словивши всіх присутніх, і передав зібраній спільноті, як символ віри, запалену свічку. За якусь мить світло свічок заповнило всю площу. Також архиєрей відслужив за участю духовенства та грома-

ди міста молебень до Христа Чоловіколюбця. У молитовних проханнях йшлося про особливу опіку Христа над Львовом та про заступництво для його мешканців.

Звертаючись до громади міста, митрополит Львівський застановився на основах віри у Старому і Новому Завітах. «Віра – великий Божий дар, який необхідно прийняти й розвивати у собі!» – нагадав ієрарх і заклик до життя у вірі в Бога: «Звертаймо велику увагу на життя вірою, щоб дозволити Богові освятити й спасти наші душі! Часто і щиро повторюймо молитву із батьком хворого сина,

У Львові урочисто завершено Рік віри

який перебував в ногах у Господа: «...Вірю, Господи! Поможи моєму невірству!» (Мр. 9, 24).

По завершенні урочистостей усі присутні спільно промовили «Символ

віри» та виконали гимн «Боже Великий, Єдиний».

В рамках заходу «Світло віри» також відбувся конкурс дитячих малюнків і культурно-мистецька програма.

Владыка Венедикт відвідав спільноту «Лярш-Ковчег»

святкового дійства. Після звершення Чину освячення владыка Венедикт звернувся до присутніх з пастирським словом. Зокрема, він закликав ділитися своїми дарами, якими усіх нас обдарував Господь. На самкінець ієрарх уділив присутнім архиєрейське благословення та поба-

На території храму Святих Володимира і Ольги, що у Львові на вул. Симоненка, знаходяться приміщення для спільноти «Лярш-Ковчег». Ця спільнота об'єднує людей з різноманітні речі, сувеніри (листівки, свічки, картини, прикраси тощо).

Для благословення цих приміщень сюди завітав Преосвященний владыка Венедикт, єпископ-помічник Львівський. На урочистий захід зібралися капелани спільноти, засновники, до-69 друзів є учасниками

Парафія Вознесіння Господнього святкує 20-ліття

Цього року львівська парафія Вознесіння Господнього, що на вул. Володимира Великого, святкує своє 20-ліття. Сюди з пастирським візитом завітав Преосвященний владыка Венедикт, єпископ-помічник Львівський. Тут архиєрей очолив Божественну Літургію, виголосив проповідь та здійснив чин Великого водосвяття. Також під час богослуження ієрарх звершив поставлення у диякони піддиякона Івана Мисіва.

У своєму слові владыка Венедикт наголосив, що всі наші таланти дані нам Господом Богом, становлять наше життя: «Кожного Господь обдарував тим, що йому найбільше потрібне для його добра. Але найбільший талант, даний людині – її Божий образ». Щодо парафії, то єпископ наголосив, що найдорожчим даром для громади є те, що саме тут, на цьому місці, рівно 20 років тому була заснована парафія. І очевидним є те, що це була Божа воля.

Після завершення спільної молитви протоієрей

Володимир Фарат, парох храму Вознесіння Господнього, висловив глибоку вдячність владыці за візит та архиєрейське благословення для парафіяльної спільноти.

Наостанок владыка відзначив пам'ятними грамотами осіб, які найбільше спричинилися до розвитку парафії.

На Покрову освятили фігуру Матері Божої

Автором проекту є молодий скульптор Тарас Попович, який і вдихнув життя в мармуровий уламок. Варто зауважити, що у цій ніші фігура Пресвятої Богородиці перебувала ще до Другої світової війни, однак була знищена ворожим до релігії режимом.

На молебень до Пресвятої Богородиці та освячення фігури зібралися медичні працівники Інституту спадкової патології, Львівської обласної дитячої клінічної лікарні «ОХМАТДИТ», працівники консультативної поліклініки. Учасниками події були

декан факультету пропедевтики дитячих хвороб Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького Олег Гнатейко, а також головний лікар «ОХМАТДИТу» Ігор Бакум.

У співслужінні медичних капеланів Чин освячення фігури Богородиці звершив о. Володимир Мошнич, голова Комісії у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії. На завершення організатори подякували усім жертводавцям та присутнім за пожертви, які допомогли здійснити цю важливу місію.

На території Інституту спадкової патології Академії медичних наук України, з ініціативи працівників інституту та сприяння Комісії у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії, постала фігура Матері Божої. На Покрову відбулося її освячення.

Мощі блаженної матері Терези завітали до Звенигорода

На Покрову у храмі св. Миколая розпочалися духовні реколекції, приурочені до 1025-ліття Хрищення Руси-України, а також року Віри, які провадив о. Віталій Попадюк, василіянин. Особливістю духовних наук стало перебування у парафії мощів блаженної Матері Терези з Калькутти (Індія). Вірнян духовно збагачувалися упродовж 10 днів, – саме стільки тривали духовні

вправи. В цьому часі, зокрема, молилися за родини, за дітей, за село тощо.

Варто відзначити, що не лише парафіяни користали з реколекцій – багато вірних з інших сіл та парафій долучилися до цієї, знакової для нашого села, події.

Відтак 20 жовтня в будинку культури с. Звенигород відбувся урочистий концерт, присвячений 71-й річниці УПА та 1025-літтю

Хрищення Руси-України. Головною «концертною особою» був сільський народний хор під керівництвом заслуженого артиста України Богдана Дерев'янка. Також присутні мали змогу почути пісні у виконанні братів Чину св. Василія Великого.

Віриться, що ця духовна віднова дасть хороший стимул нашим парохіянам до глибшого пізнання Правд віри і помножить побожність у їхніх серцях.

о. Олег ПІГІЙ,
адміністратор храму св. Миколая

У Сихові постав новий храм

сюди прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. У співслужінні багатьох священників архієрей звершив Божественну Жертву. Парафіяни піднесено молилися, на очах багатьох із них стояли сльози радості. Богослужіння возвеличував натхненний спів місцевих хористів.

«Усе матеріальне минеться, – зауважив, зокрема, владика Ігор у своїй проповіді, – і не матиме духовної вартості, а освячення і спасіння душі триватиме вічно». Насамкінець ієрарх висловив глибоку вдячність усім добродійцям та жертводавцям, стараннями яких цей храм постав: «Дякую вам, а насамперед отцеві Василю Мирошу, що в такий нелегкий час він зібрав вас навколо церкви і ви радо вносили свої кошти на цю будову, ніби у свою рідну хату. Ви заощадували на сімейному бюджеті, а вкладали у банк вічної нагороди!»

Після завершення богослуження митрополит вручив пам'ятні подяки особам, які найбільше дбали про розбудову цієї святині, та окропив вірних свяченою водою.

«Ви – щасливі зі своїми священниками, що маєте можливість брати участь у спорудженні Божого храму», – такими словами митрополит Львівський Ігор звернувся до вірних під час благословення храму Зіслання Святого Духа, що на вул. Трильовського у Сихові.

За словами місцевого пароха о. Василя Мироша, будівництво нового храму тривало майже десять років. І ось – урочистий вхід до святині. Саме для того, щоб відслужити першу Літургію в новозбудованому храмі,

Парафію віддали під особливу опіку Пречистої Діви Марії

Парафія Введення у храм Пресвятої Богородиці с. Малечковичі (Пустомитівський р-н) відсвяткувала Марійний день, присвячений святу Покрову Пресвятої Богородиці.

Урочисті заходи розпочалися Божественною Літургією. По її закінченні відбулася молитовно-мистецька частина, яку підготували і провели діти. Після цього

вулицями села відбувся молитовний хід. Під час походу парафіяни молилися до Матері Божої, прохаючи про її материнську опіку для кожної родини, рідного села, парафії та цілої Церкви. Особливо вражала присутність сестер Згромадження святого Йосафата, які провадили співану вервицю з читанням уривків зі Святого Письма. По завершенні молитовного

ходу у храмі була відслужена Велика Вечірня, після якої місцевий парох о. Василь Мудь посвятив парафію с. Малечковичі Непорочному Серцю Марії. Ця посвята відбулася на знак єдності з Папою Франциском, який у цей день віддав під особливу опіку Марії усе людство.

с. Віра МЕЛЬНИК, ЗССЙ

БУТИ ПРОФЕСІОНАЛОМ ТА НЕ СУПЕРЕЧИТИ СВОЇЙ СОВІСТІ

У приміщенні Львівської Духовної Семінарії Святого Духа УГКЦ відбулася міжнародна конференція «Медичні та біоетичні питання прокреації людини», учасниками котрої були польські і українські медики. Для польських колег це стало нагодою відвідати наше чудове місто і його околиці і разом з нашими лікарями та обговорити морально-етичні проблеми, які часто трапляються в акушерстві та гінекології. Ідею конференції підтримали Школа біоетики Українського Католицького університету та Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я.

Після Архієрейської Літургії та привітального слова владика Венедикта звучали доповіді, що одна за одною вимальовували конструктивну пропозицію для діяльності лікаря, яка не повинна суперечити етичним та моральним принципам і нормам християнського життя. Ректор Львівської Духовної Семінарії Святого Духа УГКЦ і керівник Школи біоетики отець Ігор Бойко у своїй доповіді представив етичну оцінку різних допоміжних репродуктивних технологій та сучасних можливостей втручання в процеси регулювання зачаття.

Перша частина конференції була присвячена напротехнології — одному з найновіших напрямків у сучасній репродуктивній медицині. Варто зазначити, що досвід напротехнології у Польщі і в Україні загалом однаковий за часом — близько чотирьох років, однак темпи розвитку в кожній країні різні. У Польщі тепер вже більше 20 лікарів, які працюють в цьому напрямку, і кілька десятків інструкторів крейгтонського методу. В Україні поки що лише 4 лікарів і 2 інструктори. Однак досвід засвідчує одне і те ж: такий підхід безпечний і ефективний.

Низка доповідей були присвячені окремим темам акушерства та гінекології. Зокрема, великий інтерес викликали доповіді Лесі Остап'юк, лікаря гінеколога з Львівського обласного центру з профілактики та боротьби зі СНІДом на тему плідності, вагітності й пологів у ВІЛ-інфікованих жінок.

На конференції відзначалося, що завдяки старанням комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я, Комісії у справах родини, Інституту родини Українського Католицького Університету та Самбірсько-Дрогобицької єпархії, були підготовлені сімейні консультанти, які вже працюють на греко-католицьких парафіях в усій Україні та які уміють передати подружжю елементарні гігієнічні знання, а також порадити вчасно звернутися до відповідного фахівця, якщо в цьому виникає необхідність.

Загалом, конференція стала чудовою нагодою для лікарів обох країн поспілкуватися, подискутувати і звичайно ж розширити свій кругозір. Треба сподіватися, що від цього отримають користь і пацієнти — адже це найголовніше.

Зореслава ГОРОДЕНЧУК

У НОВОДОНЕЦЬКУ ОСВЯТИЛИ СТАТУЮ БОГОРОДИЦІ

Напередодні свята Покрову Пресвятої Богородиці, після Божественної Літургії, в смт Новодонецьке відбулося освячення статуї Матері Божої. Чин освячення здійснили парох храму Преображення Господнього о. Володимир Кузик та декан Краматорського деканату о. Василь Іванюк. Учасниками цієї урочистої події також стали гості із сусідніх сіл та міст, які разом з душпастирями дякували Богородиці за даровані ласки для вірних.

Звертаючись до присутніх, священники у своїх проповідях закликали вірних освячувати це місце своїми молитвами і побожним життям, а також з вірою заносити свої прохання до стіп Богородиці, надіючися на їхнє сповнення.

Користаючи з нагоди, о. Володимир Кузик висловив щире подяку жертводавцям, які разом з парафіянами доклали старань і коштів, щоби спорудити цей знак безперестанної присутності Пресвятої Богородиці у їхній парафії.

Прес-служба Донецько-Харківського екзархату УГКЦ

ВЛАДИКА ВАСИЛЬ (ІВАСЮК) ВІДВІДАВ СПІЛЬНОТУ «БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ»

Владика Василь (Івасюк), адміністратор Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, зустрівся з інвалідами на візках, які є членами спільноти «Боже милосердя». Зустріч відбулася в приміщенні єпархіального управління і її учасники поспілкувалися, поділилися власними думками та привітали одне одного з днем народження.

У ДРОГОБИЧІ СВЯЩЕНИКИ ТА МИРЯНИ РОЗДУМУВАЛИ НАД ЖИТТЯМ ЦЕРКВИ

В єпархіальному управлінні Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ відбувся тренінг для священників і мирян. Учасники зустрічі міркували, як сприяти тому, щоб парафія «дихала життям». Тренінг відбувся з ініціативи Комісії УГКЦ у справах мирян УГКЦ у співпраці з єпархіальною комісією.

УКРАЇНСЬКІ МІГРАНТИ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ЗДІЙСНИЛИ СПІЛЬНЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО ЛЮРДУ

Наприкінці жовтня українські мігранти Італії, Іспанії, Португалії та Франції здійснили спільне паломництво до всесвітньо відомого місця об'явлення Пресвятої Богородиці – м. Люрду, що на півдні Франції. Цьогорічна проща, до якої вперше приєдналися українські паломники з Франції, була присвячена відзначенню ювілею 1025-ліття Хрищення Русі-України.

ВИЙШОВ У СВІТ ДУШПАСТИРСЬКИЙ ПОСІБНИК «ГЛУХА ЛЮДИНА І ЦЕРКВА»

Відділ соціальних питань Патріаршої курії УГКЦ спільно з Центром душпастирства осіб з вадами слуху «Надія» видав пасторальний посібник «Глуха людина і Церква». Книжку буде презентовано та поширено в єпархіях і семінаріях УГКЦ.

У ЛОНДОНІ ГОВОРИЛИ ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ УГКЦ

У Лондоні відбулося засідання робочої групи із впровадження Стратегії розвитку УГКЦ до 2020 року. Засідання проходило під головуванням владика Кена (Новаківського), керівника групи.

УКРАЇНСЬКІ КАНОНІСТИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У МІЖНАРОДНІЙ НАУКОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ «HODIE ET CRAS»

В Люблінському католицькому університеті Івана Павла II відбулася Міжнародна наукова конференція з канонічного права «Hodie et Cras», присвячена 30-річчю проголошення Кодексу канонічного права. З українського боку на конференції був о. Сергій Стесенко, докторант кафедри Східних Католицьких Церков ЛКУ, а також греко-католицькі семінаристи Митрополичої духовної семінарії в Любліні, серед яких є знавці канонічного права.

На початку жовтня владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський УГКЦ, освятив у місті Лазурне (Запорізько-Дніпропетровський деканат) перший храм для греко-католиків у Запорізькій області. Як повідомив бр. Павло Савка, новоосвячена церква носить ім'я Вознесіння Христового. Святиню звели завдяки старанням отця Петра Керницького, який опікується парафією в Лазурному, Мелітополі та селі Снігурівка. Варто зазначити, що у Снігурівці також будується храм.

Свято Покрови у Вінниці

Цього року в день престольного празника парафії Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ у Вінниці, якою опікуються отці Згромадження Воплоченого Слова, згадували 100-літній ювілей присутності в Україні редемптористів (Чину Найсвятішого Избавителя). З нагоди храмового свята Божественну Літургію очолив отець-редемпторист Михайло Волошин, а проповідував його співбрат по Чину о. Василь Оприско. Справедливо було отак у Вінниці подякувати Богові за 100 років служіння в Україні отців-редемптористів, яких запросив на наші землі митрополит Андрей Шептицький. Перші місіонери прибули до нас 21 серпня 1913 року й осіли в с. Унів, поблизу Львова. Тож саме цьогоріч виповнився цей славний столітній ювілей. А в тих ста роках історії також значимо є присутня Вінниця. Читаємо в розповіді про Згромадження:

«Історія перебування редемптористів у м. Вінниці сягає аж 1957 року. У той час о. Григорій Мисак повернувся до Львова із заслання. Радянська влада не хотіла дати йому львівської прописки, тому він був змушений їхати до іншого міста. Боже Провидіння спроварило його до м. Вінниці. За допомогою римо-католицьких священників влаштувався на роботу, знайшов помешкання. Після легалізації УГКЦ отець М.Хрипа замешкав по вулиці Крутий узвіз, 9 і розпочав духовну працю. Спочатку Богослужіння відправлялися у приватному будинку, де він мешкав. На жаль, спроби знайти окреме приміщення ви-

На Запоріжжі по- став перший греко- католицький храм

Під час своєї проповіді до вірних єпископ Степан наголосив на важливості храму в житті спільноти. Адже ще недавно вірні УГКЦ в цій місцевості не мали змоги належно молитися в церкві та приймати Святі Тайни. Говорячи про вірних, з яких складається спільнота парафії, владика зауважив, що кожен вірний є майбутнім для парафії, а, відповідно, й усієї Церкви, адже юний греко-католик, дивлячися на своїх батьків, вчитиметься молитися і жити з Христом.

Донецько-Харківський екзарх закликав парафіян щодня «жити Господом, ставати свідками Його любові та бути світлом для світу».

На освячення храму Воскресіння Христового приїхали брати з Київської Трьохсвятительської духовної семінарії разом із отцем-префектом Віталієм Храбатиним, семінаристи Дрогобицької семінарії та члени спільноти «Матері в молитві» із Закарпаття.

Департамент інформації УГКЦ

явилися марними. Місцева влада не дозволяла відкрити греко-католицький храм, тому римо-католицька громада дозволила користуватися своїм. У той самий час о. М.Хрипа шукав можливостей, аби розпочати будову греко-католицького храму. У 1993 р. вдалося отримати дозвіл на земельну ділянку та будівництво храму в центрі міста. На протязі 3 років повстав новий величавий храм Покрови Пресвятої Богородиці».

Отак із руїн знову повстал Церква на цих землях, – як читаємо, – серед гонінь і переслідувань, живучи в підпіллі, а з приходом волі – відновлюючи свої громади та будуючи храми, які є видимими знаками присутності Бога на Землі. Повстал Церква Христова, яку Він, Господь, відкупив Своєю Кров'ю.

Саме цим є величною місією Христа-Відкупителя. Одним із багатьох плодів цієї місії на сьогодні є те, що наша Українська Греко-Католицька Церква має серед багатьох своїх праведних та богоугодних мужів і блаженних редемптористів – владик Миколая Чарнецького та Василя Величковського, отців Івана Зяттика та Зенона Ковалика.

Вслід за св. Альфонсом багато хто звернув увагу на ці слова зі св. Письма: «Велике у Нього відкуплення ...» (Пс. 129). Тож оте велике «діло відкуплення» духовні сини св. Альфонса розпочали і здійснили також тут, у Вінниці: на славу Божу і добро багатьох загублених душ, яким оті місіонери присвятили віддано і цілковито своє життя, подібно як Святий присвятив своє життя людям погордженим та опущеним і здобув собі ім'я «приятеля людей» та «отця убогих».

Нашій парафії Господь дав як Покровительку і Заступницю Пречисту Діву Марію – «Матір, яка з терпінням і ніжністю веде нас до Бога» (Папа Франциск, 15.10.2013). Велично є, що спільна молитва до Богородиці і сьогодні лунає у храмі: «Під Твій Покров...», «Під Твою Милість прибігаєм...», – надіючися на її Неустанну Поміч, дякуючи їй за все: за отців-місіонерів, за спільноту Церкви, за кожну душу, просячи про всіх нас, її дітей!

Єромонах
Григорій РОГАЦЬКИЙ, ВС,
настоятель парафії

22 жовтня, в день, коли Церква вшановує пам'ять одного з апостолів Христових, брата Господнього Якова, у стінах Київської Трьохсвятительської духовної семінарії урочисто відслужили св. Літургію, авторство якої приписується саме цьому апостолу. Богослуження очолив канцлер Київської Архiepархії та викладач КТДС отець Василь Чудийович.

Необхідно зазначити, що Літургія св. Якова – це чин Літургії ерусалимського типу. Звершується вона один або ж і кілька разів на рік, і, зокрема,

Вшанували пам'ять апостола Якова, брата Господнього

22 жовтня – в день пам'яті апостола Якова. Відзначимо, що головною особливістю цієї Літургії є спосіб причащення вірних: миряни, як і священнослужителі, причащаються Тіла та Крові Христової окремо, відповідно давнього чину, як це було прийнято робити до VI Вселенського Собору.

Таким чином, вперше в історії Київської Трьохсвятительської духовної семінарії відбулося спільне і практичне спогадування багатой літургійної спадщини Апостольської Церкви. На прикладі Літургії св. апостола Якова була нагода збагнути й саму глибину суті літургійного передання, яке у своєму різнобарв'ї містить слід сивої давнини святоотцівської мудрості.

Медіа-центр КТДС

на приступило багато християн з різних конфесій. Ті ж, хто через хворобу та старечу неміч не мали можливості прийти до храму, прийняли Таїнства Сповіді та Євхаристії у своїх домівках, де також прикладалися до ікони святого цілителя Пантелеймона та були помазані елеєм, освяче-

На Бродівщині молилися перед мощами святого цілителя Пантелеймона

У селах Сухота та Підгірці Бродівського деканату вірні поклонилися мощам святого цілителя Пантелеймона. Реліквії святого прибули сюди з храму Покрови Пресвятої Богородиці, що в с. Станіславчик. До Сухоти і Підгірців їх привіз о. Тарас Дзьоба, який здійснює там своє священниче служіння.

Спершу святі мощі побували у селі Сухота, де

у співслужінні шести священників відбувся «день молитви», в рамках якого вірні приступали до таїнств Сповіді та Євхаристії, а важкохворі люди прийняли ще й таїнство Єлеопомазання. Рівно ж вірні могли занести свої молитви до Господа перед іконою та мощами святого цілителя.

Також у Підгірцях до мощей св. Пантелеймо-

ном Донецько-Харківським Преосвященним владикою Василієм Ігорем Медвітом, ЧСВВ, титулярним єпископом Адріани. Зречення подано згідно з 210 кан. Кодексу Канонів Східних Церков, який говорить: «Спархіяльного єпископа, який закінчив сімдесят п'ять років життя або став нездатним для належного виконання свого уряду через слабе здоров'я або з іншої причини, проситься, щоб подав зречення від уряду, який він займає».

Нагадаємо, що єпископська хіротонія Кир Василя відбулася 12 липня 1994

Владика Василій Медвіт зрікся з уряду

року в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові. Єпископські свячення отримав із рук Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського. Від 1997 року владика очолював Києво-Вишгородський екзархат УГКЦ – аж до відновлення Київської архiepархії у зв'язку з перенесенням до Києва осідку Глави УГКЦ у грудні 2004 року. З того часу владика Василій служив куріальним єпископом

Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, повідомивши про це Апостольську Столицю, прийняв зречення уряду, подане єпископом-помічни-

Храмове свято в Донецьку

В день празника Покрови Пресвятої Богородиці парафіяльна спільнота катедрального собою м. Донецька відзначила храмове свято. Архiepархія встановила в стіні постійної війни, яку веде Божественну Літургію очолив владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський. Серед празничних гостей був присутній і Генеральний консул Республіки Польща в Донецьку Якуб Волон-

севич. Проповідь під час Літургії виголосив о. Михайло Заверчук, розповівши про історичні витоки цього свята. «Всі ми знаходимося в стані постійної війни, яку веде проти нас диявол. Проте, як покаже видіння св. Андрія Юродивого під цим покровом ми зможемо знайти захист, під ним зможемо оборонитися від напастей ви-

димих і невидимих ворогів, під покровом Божої Матері осягнемо вічне спасіння», – наголосив священник.

Варто зазначити, що після молитви зачитали вітального листа від міського голови м. Донецька, а священник із римо-католицької парафії св. Йосифа о. Річард Карпуда подарував храмові статую Папи Римського Івана Павла II, виготовлену з вугілля, видобутого в одному польському містечку.

Прес-служба Донецько-Харківського екзархату УГКЦ

О. ЮРІЙ КРОЛЕВСЬКИЙ: «ХТОСЬ ПЕРШИЙ МАЄ СКАЗАТИ, ЩО МИ – БРАТИ, І ПОДАТИ РУКУ ПРИМИРЕННЯ»

Отець Юрій Кролевський є одним із перших священників, що наприкінці 1990-х років починали відродження Української Греко-Католицької Церкви на Полтавщині. Зараз о. Юрій служить у парафії Пресвятої Трійці в місті Полтава. Священик радо погодився відповісти на кілька запитань кореспондента часопису «Справжня вартя» Жанни Титаренко.

– Скажіть будь-ласка, якою є частка українських Церков на Полтавщині. Кого вважаєте своїми союзниками?

– Почну з того, що вважаю всі християнські Церкви на Полтавщині українськими, незалежно від їх підпорядкування, адже їхніми парафіянами є переважно українці. Мені здається, що зараз триває процес відновлення єдності українського християнства, хоч і через труднощі взаємного поборювання та нехтування. Початок відновлення єдності започатковано програмним маніфестом владики Любомира Гузара «Один народ на Київських горах». Хтось перший має сказати, що ми – брати, і протягнути руку примирення. Якщо ми вважаємо себе більшими патріотами, то чому б нам першими не показати приклад у любові? Якщо братам та сестрам з УПЦ МП постійно говорити, що вони – неукраїнська Церква, то вони й будуть відчувати нехоть до українства. Навпаки: їм потрібно постійно нагадувати, що вони – українці, українська Церква, тому мають обов'язок перед своїм народом. На цій дорозі маємо за союзників усіх, хто справді бажає єдності українського християнства.

– Коли почався процес відновлення УГКЦ на Полтавщині? Де розташовані парафії Вашої Церкви?

– Перша парафія на Полтавщині виникла у 1998 році Божому. В смт Білики Кобеляцького району вигнали з церкви МП місцевих рухівців, на той час – активістів церковного осередку. Випадково вони познайомилися з нашими вірними, а ті направили їх до мене. Так виникла перша парафія УГКЦ на Полтавщині. Сьогодні маємо 12 зареєстрованих громад, їх обслуговують 6 священників. Звісно, що є потенціал до зростання, але брак священників стримує розвиток. Не кожен священник може працювати у цих умовах, тут потрібне покликання «у квадраті». Найбільша ж парафія УГКЦ – в м. Полтаві. 90% вірних – молодь, а 99% мають вищу освіту.

– З чим пов'язана активізація язичницьких течій на сході України? Чи є громади РУН-вірів і Рідно-вірів на Полтавщині? Наскільки вони активні?

– Якоїсь особливої активізації язичницьких культів на Полтавщині не помічав. Там в основному збираються люди, які плескають язиками на патріотичні теми. Щоб була активізація – потрібна праця. Я думаю, що неоязичництво нам не загрожує, позаяк там немає людей, які готові йти на власні жертви заради віри. Та й хто з розумних людей піде на жертву заради віри в те, що в дідухові з соломи живуть душі предків? Чи комусь цікаво буде кидати з ложки кутю в стелю, щоб взнати, який урожай буде наступного року? Єдина проблема в тому, що неоязичники можуть приманювати й відволікати перспективних людей від справи українського відродження до порожніх байок. Хоча, можливо, це й є головна функція неоязичницьких угруповань: відривати людей від корисних справ на користь фата-моргани.

– Чи бачите Ви якісь шляхи подолання глибокого духовного занепаду українського народу (масове пияцтво, аборти, обрання бандитів до влади тощо)?

– Рецепт швидкого одужання нема. Є тільки постійна системна праця, часом – рутинна, жертвна. Відновлення моральності, нова евангелізація. Це шлях довгий, але тільки для людського сприйняття. Думаю, що через покоління (якщо не буде якихось голодоморів) ми поновимо Христового Духа у нашому народі. Потрібні лиш жертвні пастирі, котрих, я думаю, Бог собі знайде.

Мандрюючи Інтернетом

ПАПА ФРАНЦИСК ПЕРЕДАВ ОСОБИСТЕ ВІТАННЯ УСІМ УВ'ЯЗНЕНИМ

«Дякую вам і хочу використати цю нагоду зустрічі з вами, що працюєте у в'язницях, щоб передати вітання всім ув'язненим», – сказав Папа Франциск на початку зустрічі з приблизно 200 капеланами в'язничного душпастирства Італії, що відбулася перед загальною аудієнцією в середу, 23 жовтня.

ПОЗИТИВНА СТАТИСТИКА

У США зростає кількість учнів католицьких семінарій
Як повідомляє Центр прикладних досліджень апостолу, число католицьких семінаристів випускного рівня в США досягло 3.694, зрісши на 16% порівняно з 1995 роком і на 10% у порівнянні з 2005 роком.

У той же час «Religion News Service» повідомляє, що чисельність студентів у протестантських духовних школах США знизилася на 7% у порівнянні з 2006 роком і нині становить 29.249.

Згідно з ватиканською статистикою, кількість семінаристів у всьому світі зросло з 63.882 в 1978 році до 118.990 в 2010 році, збільшившись більш ніж на 86% і випереджаючи світовий приріст населення та приріст католицького населення за той самий період часу.

У США ЗНЕШКОДИЛИ БАНДУ РАБИНІВ-ВИМАГАЧІВ

Рабини і їх спільники брали хабарі у друзин ортодоксальних євреїв, які хотіли розлучитися з чоловіками, але не могли домогтися від них офіційної згоди.

У Нью-Йорку трьох рабинів і ще сімох чоловіків звинуватили у викраденнях та тортурах ортодоксальних євреїв з метою змусити їх розлучитися з дружинами, пише «CBS News New York». Про це стало відомо під час судового засідання, яке відбулося в Трентоні (штат Нью-Джерсі). За даними влади, рабини та їх спільники брали хабарі у друзин ортодоксальних євреїв, які хотіли розлучитися зі своїми чоловіками, але не могли домогтися від них офіційної на це згоди, як того вимагає традиція.

Річ у тім, що в ортодоксальних євреїв релігійне розлучення оформляється лише за згодою чоловіка, який має надати дружині відповідний документ під назвою «гет». Ініціатором розлучення може бути лише чоловік. Проте й жінка має право подати позов до рабинського суду, але тільки тоді, якщо чоловік порушив одне зі своїх зобов'язань. Подружні стосунки ортодоксальних євреїв не можуть бути розірвані без наявності «гета», навіть якщо розірвано їхній цивільний шлюб. Без цього документа жінка в очах громади все одно вважається заміжньою і не має права зустрічатися з кимось чи повторно виходити заміж.

Таким чином, методом погроз і залякування члени банди домагалися від чоловіків необхідних документів. Як розповів один із затриманих, 68-річний рабин Мендель Елштейн, зазвичай вони використовували електрошокери, якими користуються випасачі худоби, а також – наручники. В окремих випадках одягали своїм жертвам на голову пластикові пакети. Розмір одного хабаря сягав десятків тисяч доларів.

ЗА БІБЛІЮ – В'ЯЗНИЦЯ

Іранця посадили у в'язницю на 10 років за розповсюдження Біблії

Іранця Мохаммада-Хаді Бордбара, відомого як Мустафа, що намернувся з ісламу в християнство, засудили на 10 років в'язниці за «злочин проти безпеки держави». Йому інкримінують поширення в країні Біблії.

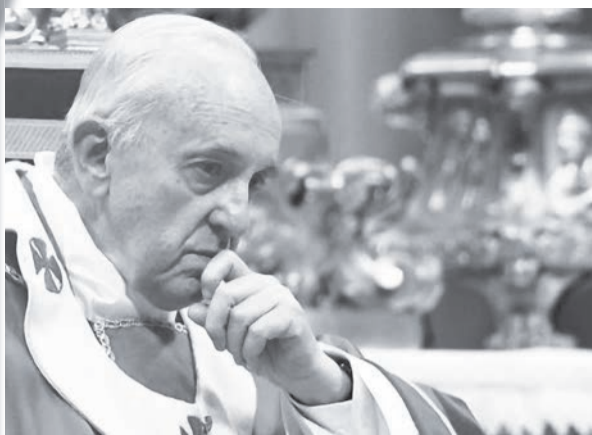
З судових документів випливає, що чоловік зізнався у тому, що «залишив іслам, щоб жити по-християнськи». Тому, «вважаючи евангелізацію своїм обов'язком, розповсюдив 12.000 Евангелій кишенькового формату».

Охристівшись, Мустафа відкрив «домашню церкву», з молитовними зібраннями у себе вдома, які в Ірані вважаються незаконними. Його заарештували в Тегерані 27 грудня 2012 року після поліцейського обшуку в його будинку. Співробітники служби безпеки затримали й допитували протягом декількох годин усіх присутніх на зібранні, а це – близько 50 іранських християн. У приміщенні поліція виявила християнські матеріали і публікації, фільми, книги, компакт-диски та понад 6000 екземплярів Евангелія.

Слід зауважити, що за свої переконання Мустафу вже заарештували в 2009 році, однак згодом звільнили під заставу.

За матеріалами «Fides»

Папа Франциск назвав імена восьми найбільш шанованих ним святих

У двох нещодавніх інтерв'ю Папа Римський Франциск розповів, кого зі святих Католицької Церкви він почитає найбільше. Понтифік назвав вісім імен, але відхилив спроби інтерв'юєрів назвати їх у порядку зростання чи зменшення особистих симпатій до них.

Папа відлучив від Церкви прихильника одностатевих «шлюбів»

Папа Римський Франциск 3 часом виявилось, що Рейнольдс влаштував неофіційні «одруження» одностатевих пар в Мельбурні і наполягав на вийнятковому сані і вінчанні одностатевих «шлюбів». Екскомунікований священник Мельбурнської Церкви. Як підкреслює «The National Catholic Reporter», заснував «реформістський» рух «Інклюзивні католики», що закликає переглянути точку зору Католицької Церкви на жінок-священників і гомосексуалізм.

Як зазначає газета «The National Catholic Reporter», повідомлення про відлучення від Церкви датоване ще 31 травня, проте в ньому не містилося причин винесеного рішення.

Диявол – це реальність Папа Римський нагадав католикам про реальність існування диявола і закликав віруючих протистояти йому

Папа Римський Франциск рішуче нагадав вірним, що існування диявола – це реальність. Він, зокрема, зауважив, що деякі священники, торкаючися у проповіді розділів Євангелія, де говориться про вигнання Ісусом Христом демонів, кажуть, що ці історії відносяться нібито до психічного захворювання. Це правда, що іноді психічне захворювання може нагадувати одержимість дияволом, визнав Папа Римський, У своїй проповіді Всеале у євангельських ви-

падках «правдою є те, що це був диявол!» – наголосив Папа Франциск.

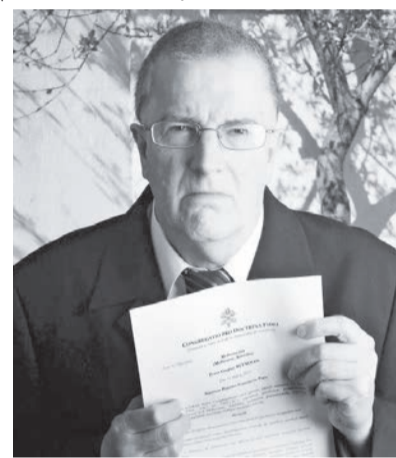
«Ми не повинні бути наївними, – продовжує Папа Римський. – Диявол – це реальність, і той, хто відмовляється визнавати, що між Ісусом та дияволом відбувається боротьба, знаходиться лише на півдорозі до прийняття спасенної дії Ісуса Христа. Бог прийшов, щоби покласти край нашому поневоленню дияволом».

У своїй проповіді Всеаленський Архієрей також

Улюблені святі Папи Франциска

«Ранжування – це для спортивних змагань, але не для таких випадків, як цей. Я міг би назвати вам таким чином імена кращих футболістів в Аргентині. Але не тепер, коли мова йде про святих», – сказав Папа Франциск в інтерв'ю Еудженіо Скальфаро, яке нещодавно було подане італійською щоденною газетою «La Repubblica».

Серед іншого, Папа Римський зазначив, що має особливу симпатію чи приписує важливу роль у його релігійному формуванні цілому грону святих. В інтерв'ю для газети «La Repubblica» та єзуїтського журналу «La Civiltà Cattolica», а також у книжковій компіляції, складеній Серджіо Рубіном та Франческою Амброджетті з інтерв'ю 2010 року під заголовком «Папа Римський Франциск: Бесіди з Хорхе Берґольйо», названо імена восьми святих, яких найбільш шанує нинішня глава Ватикану. Це – апостол Павло, блаженний Августин, святі Франциск Асизький, Ігнатій Лойола, Бенедикт Нурсійський, Тома Аквінський, Йосиф Обручник і Тереза з Лізьє.

Церкви священника Роберто Франциско Даніеля, який заявив про допустимість кохання між людьми однієї статі

навів слова Христа: «Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто зі Мною не збирає, той розкидає» (Лк. 11,23).

На закінчення Папа Франциск закликав ві-

Кремація або християнський похорон

мас Бельгії архієпископ Мехеленський і Брюссельський Андре-Жозеф Леонар розпорядився заборонити з 2015 року повну церковну службу відспівування в крематоріях країни. Як йдеться в листі, розісланому главою бельгійських католиків усім католицьким священникам Бельгії, мета цього заходу – «повернути віруючих у храми для похоронних церемоній».

Хоч загалом з 2015 року священники і надалі можуть ненадовго приходити до крематоріїв, проте їхня молитва у цьому випадку не може тривати більше десяти хвилин. Іншими словами, священникам більше не буде дозволено проводити там повні похоронні церемонії, що сьогодні робиться в приблизно 40% випадках кремацій.

Офіційний представник Католицької Церкви пояснив, що таке рішення прийнято за погодженням з усіма єпископами країни.

У Бельгії помічено прогресивне зростання кількості кремацій і скорочення кількості традиційних похоронів. За інформацією «Інтерфаксу», офіційний представник Католицької Церкви, при-

Чи стане колишній собор св. Софії мечеттю?

У Туреччині мусується думка про те, що знаменитий музей Ая-Софія (колишній собор святої Софії) знову стане мечеттю.

Ая-Софія в Константинополі був спочатку християнським собором святої Софії, а після ісламського завоювання території, які зараз належать Туреччині, використовувався як мечеть. У часи світської республіки, заснованої Атаюрком, споруда була переобладнана в музей. Але через те, що країна поступово повертається до ісламу, кілька будівель, які свого часу були християнськими храмами, знову перетворюються на ісламські молитовні споруди. Серед них – і

Ая-Софія в Нікеї, місце проведення Вселенського собору, який прийняв т.зв. Нікейський символ віри.

Світський статус музею Ая-Софія був одним із гострих питань під час відвідин Стамбула Папою Венедиктом XVI в 2006 році. Папа Венедикт оглянув будівлю, але не повторив драматичного і суперечливого жесту Папи Павла VI, який опустився на коліна в молитві під час візиту до Ая-Софія в 1967 році.

За матеріалами AsiaNews

Кримінал за власні переконання

Мер міста Боллен, що у французькому департаменті Воклюз, Марі-Клод Бомпа відмовилася зареєструвати одностатевий «шлюб», пояснивши це своїми релігійними переконаннями. Як повідомляє «Le Parisien», 33-річна місцева мешканка Амандін Жіль звернулася до мері з проханням зареєстру-

У Франції чиновницю-християнку можуть посадити на 5 років за відмову зареєструвати «одностатевий шлюб»

вати її союз з обраницею на ім'я Анжелік. Проте мер Марі-Клод Бомпа заявила у відповідь, що, незважаючи на всю свою повагу до одностатевих пар, вона не може піти на «компромис із совістю». При цьому мер зазначила, що прийнятий у Франції у квітні цього року закон, який дозволяє одностатеві «шлюби», є несправедливим по відношенню до офіційних осіб, які знаходяться «під тиском».

Через відмову зареєструвати згаданий шлюб між двома лесбійками, повідомляє «Agence France Presse», прокуратура міста Карпантрас у департаменті Воклюз розпочала попереднє розслідування стосовно мера. За те, що Бомпа не виконала свої обов'язки особисто і не порекомендувала цього муніципальному працівникові, їй загрожує тюремне ув'язнення терміном до 5 років. Крім того, на неї можуть накласти штраф в розмірі 75 тис. євро.

За два роки переслідування християн посилилися у 20 країнах світу

З 2011-го по 2013 роки насильство і залякування християн стали більш масштабними. Такі дані були представлені британським відділенням католицької благодійної організації «Церква в потребі» на зустрічі в Палаті громад і Палаті лордів британського парламенту, яка відбулась наприкінці жовтня.

«У 20 з 30 оцінених країн погіршилася ситуація, – наголошується в доповіді. – В інших країнах, де проблеми були вже надзвичайними, виявлені мінімальні зміни».

Серед лідерів у рейтингу країн, де переслідування християн

є найбільшими, – Афганістан, Китай, Лаос, Пакистан, В'єтнам і Зімбабве. Особливо важка ситуація для християн складається в більшості ісламських країн і в тих державах, політичні системи яких мають явно виражений авторитарний характер.

«Християнство, найбільш переслідувана релігія в світі, тепер ризикує зникнути в країнах, де до недавнього часу воно було широко поширеним, – повідомляється в доповіді. – Утиски і масова втеча християн тепер загрожують статусу християнства як міжнародної релігії». Така ситуація характерна сьогодні насамперед для Близького Сходу, де після т.зв. «арабської весни» переслідування християн набули системного характеру.

За матеріалами Седмица.Ru

Американські атеїсти вимагають усунути з міської печатки християнські символи

Місто Деланд у штаті Флорида бореться з групою атеїстів

Місто Деланд в американському штаті Флорида бореться з групою атеїстів, які вирішили нав'язати свої уявлення про те, який вигляд повинна мати його печатка. Атеїсти погрожують подати до суду, якщо з міської печатки не будуть усунені символи хреста, серця і якоря, повідомляє «The Christian Post».

У листі, надісланому атеїстами до адміні-

страції Деланда, стверджується, що символи «біблійної релігійності» на печатці міста порушують 1-у поправку до конституції. Група зажадала вжити заходів протягом 30 днів, а в випадку відмови оголосила намір звернутися до суду.

У відповідь прокурор міста Даррен Елкінд надіслав атеїстам листа, в якому пояснив, що печатка міста не призначена для релігійної проповіді; вона була створена понад 130 років тому як заповіт засновника міста Генрі Деланда. Таким чином, печатка є частиною міської історії і не має жодного «сектантського змісту».

Яким може бути результат судового процесу – наразі невідомо, адже у Верховному суді не прийнято стандарту для вирішення таких справ. Хоч подібні спроби уже були. Так, у 2004 році інспектори округу Лос-Анжелес, хрести, був прогнаний прагнучи уникнути позову від Американського союзу цивільних сво-

Мандруючи Інтернетом

ВЧЕНІ ПІДТВЕРДИЛИ ШКОДУ ПОЗАШЛЮБНОГО СЕКСУ

Розірвати стосунки, які не пов'язані інтимною близькістю, легше, ніж ті, де присутній секс. І для цього є причина. Річ у тім, що під час сексу відбуваються певні нейрохімічні процеси, які є ключем до залежності людини від іншої людини.

Секс – потужний стимулятор мозку. Коли є сексуальний зв'язок, це спонукає людину повторювати його. Під час нього мозок виробляє багато допаміну – прекрасна речовина для мозку, яка порівнюється з героїном. Допамін – це система внутрішнього задоволення, нагороди.

Інша речовина – окситоцин, яка допомагає нам забути біль. Окситоцин – це гормон, який в основному виробляється у жінок. Коли у жінки є немовля, у неї виробляється багато окситоцину, який прив'язує її до дитини. З цієї причини мати готова просто померти за дитину – настільки вони емоційно пов'язані за рахунок окситоцину, який виробляється від дотику до немовляти.

Таке ж явище відбувається при інтимному зв'язку: виробляється окситоцин, і це емоційно прив'язує жінку до чоловіка. Ви ніколи не замислювалися, чому жінка залишається з людиною, яка ображає її? Це відбувається тому, що вона пов'язана з ним емоційно – через окситоцин, що виділяється під час сексу.

У чоловіків, у свою чергу, виробляється вазопресин, який також визначається як «гормон моногамії». Він чинить такий же ефект, як окситоцин на жінку: прив'язує чоловіка до жінки.

Ці «сполучні» агенти звужують наш вибір до однієї людини. Це чудово у шлюбному зв'язку, але дуже погано, коли люди «просто зустрічаються», оскільки втрачається об'єктивність при пошуку потенційного партнера на все життя.

За словами нейрофізіолога Тіма Дженнінґса, коли в людини відбувається дошлюбний секс, то вона прив'язується до партнера, і при розриві їй складно переносити почуття спустошення, і вона прагне до наступних стосунків. Нейросхеми не можуть швидко перебудуватися, і через це послаблюється здатність зв'язку з іншою людиною.

Ті ж самі речовини виділяються при перегляді порнографії: людина стає пов'язаною з тим, на що вона дивиться. Коли ваші відносини зациклені на образі, ви стаєте пов'язані з тим, що споглядають ваші очі.

Консультант з питань шлюбу д-р Даґ Вейс радить чоловікам дивитися при сексі на дружин, адже при цьому вони стають пов'язаними з ними. Внаслідок споглядання на дружину, пояснює він, з часом у них послаблюється «сприятливе налаштування до порнографії і сексуально невідповідних думок та поглядів, а також збільшується здорова сексуальна прихильність до дружини. Коли ваш мозок думає про секс, то це думки: «Де моя дружина?» І це – чудовий спосіб виграти бій зі спокусами».

Відкриття того, як влаштований наш мозок, розкриває бачення, як ми повинні жити. Знання того, як взаємодіють ці речовини і як вони змінюють мозок, допомагає нам зрозуміти, чому секс відноситься до шлюбних зв'язків. Тут простежується Божий задум про Його «чистий храм». І в цьому – це одна причина, чому диявол так нападає на нашу сексуальність – роблячи це, він справді втручається в людські уподобання.

Отже, ті, хто практикує позашлюбний секс, створюють зв'язок зі своїм партнером, таким чином, перешкоджаючи вибору, чи залишаться вони в цих відносинах. А Бог створив наш мозок для особливої мети: зв'язку з людиною, з якою ми укладаємо шлюб.

Дженнінґс, Вейс і Монтґомері – це лишень деякі з експертів, які розповідають про те, як допомогти людям звільнитися від сексуального гріха, і пропонують практичні кроки до життя в чистоті.

Наталія ХРУЦ (за матеріалами CNL-NEWS)

«Ми – європейці, але європейці з християнським обличчям», – Блаженніший Святослав

(Початок на 1 стор.)

Вона сталася в контексті візиту до України кардинала Курта Коха, який очолює Папську раду у справах християнської єдності. Ми разом із ним, Апостольським нунцієм і римо-католицьким Київським архієпископом відвідали митрополита Володимира. Це був історичний візит: багато наших істориків шукало прецеденти в минулому – і не знайшли. Зустріч була дуже цікава, глибока, дружня. Один момент мене вразив. Коли кардинал Курт Кох запитав Блаженнішого Володимира, як він ставиться до екуменізму, митрополит промовив таку фразу: «Ми втратили занадто багато часу. Дуже довго ми не говорили про цей рух нашим віруючим. І сьогодні ми відчуваємо, що цей втрачений час ми в певний спосіб повинні надолужити».

А щодо зустрічі з патріархом Кирилом, то тут Глава нашої Церкви радить реально дивитися на речі. Він посилається на неоднозначні висловлювання митрополита УПЦ МП Іларіона, котрий, зокрема, наполягає, що, «згідно з історіософією Російської Православної Церкви, ми, уніати, взагалі не повинні існувати». Тут Блаженніший стверджує незаперечну істину: «Ми існуємо – це безперечний факт. Навіть більше, наша Церква після переслідувань у Радянському Союзі воскресла в чудесний спосіб. Ніхто цього не міг передбачити – ні Ватикан, ні наша ієрархія, ні віруючі в Західній Україні. Зараз уже всім зрозуміло, що наша Церква – не якийсь політичний проект. Ми не зазіхаємо на віруючих інших Церков. Це ще раз доказує, що ми є Церквою, Тілом Христовим. І наш діалог упродовж 15 років не просунувся вперед, напевно, тому, що ми не хотіли подивитися правді в очі. Я думаю, що якщо ми зустрінемося, то це буде великий крок вперед, бо ми зможемо подивитися один одному в очі».

На запитання кореспондента, що сказав би Блаженніший Святослав Кирилові при гіпотетичній зустрічі, пролунала дуже проста відпо-

відь: «Владико, давайте разом будувати християнське майбутнє і Росії, і України, і Європи».

«МИ, УКРАЇНЦІ, МИСЛИМО СЕБЕ ЯК ЄВРОПЕЙСЬКИЙ НАРОД»

Останнім часом спостерігається серйозний поступ України до зближення з Європейським Союзом. Питання ніби політичне, проте воно у великій мірі заторкує і навколоцерковні стосунки. Кореспондент видання натякнув, що, мовляв, у сучасній Європі спостерігається секуляризація, споживацтво, гей-шлюб, еутаназія, які несумісні з ученням Христа. Тому гіпотетично, що й українці ризикують зазнати певної деградації. На це Патріарх відповів: «Якщо говорити про європейське християнство сьогодні і,

зокрема, про його стан в Україні, то нині Європа, Європейський Союз, на мою думку, переживає підлітковий період. Це відносно молоде формування, яке ще не вповні осмислило своє існування. І зараз воно призабуло свої християнські корені. Аморальність, гей-культура, культ споживання – це не ті цінності, які сформували Європу. Вона виросла, сформувалася навколо катедральних соборів і монастирів. Ми, українці, мислимо себе як європейський народ. Ми сьогодні глибоко вивчаємо свою історію. Такої можливості в радянські часи в нас не було. І тепер відкриваємо, що історія України, формування й освіта Київської Русі – це історія, яка теж будувалася навколо катедральних соборів і монастирів. Це нас об'єднує з європейським суспільством. Коли мене сьогодні питають про наші оцінки дискусій про ідентичність, які відбуваються в сучасній Україні, я відповідаю: «Так, ми європейці, але європейці з християнським обличчям». Якщо Україна хоче зближуватися з Європейським Союзом, вона повинна мати право прийти такою, яка вона є: зі своїм корінням, з повноцінною можливістю бути собою. Разом з тим, вважаю, ми сьогодні

маємо спільну місію в Європі – і католики, і греко-католики, і православні. Владика Іларіон (Алфеев) говорив про це як про стратегічний альянс християн у Європі. Наше завдання – нагадувати про фундамент, на якому була збудована європейська цивілізація. Якщо Європейський Союз не стоятиме твердо на історичному підмурку християнства, то він просто розпадеться».

«МИ ПРИСУТНІ СКРІЗЬ»

Перенесення патріаршого осідку до Києва і побудова у ньому патріаршого собору неоднозначно сприймається в українсько-муні православному світі. Нас намагаються трактувати як «Церкву трьох західних областей України, яка бажає стати тією самою Церквою, що веде на рівних діалог із владою». Тут, між іншим, влітається і політичний підтекст: мовляв, «ви нещодавно освятили собор Воскресіння Христового в Києві, і офіційна резиденція у вас – теж у Києві. Вас величають Києво-Галицьким Архієпископом. У православних українців це сприймається саме як політичний символ». Глава нашої Церкви і тут дав вичерпну відповідь:

«Коли Блаженніший Любомир (Гузар), мій попередник, повернувся до Києва в 2001 році, він сказав: «По-перше, ми не приходимо до Києва як чужі. Ми повертаємося. Ми – частина київського християнства, Церкви, яка народилася завдяки Хрищенню князя Володимира. Рух до унії, союзу з Римом, виник, до речі, під орудою київського митрополита. Саме він зі своїми єпископами увійшов у спілкування з Апостольським Римським Престолом. Якраз два західних єпископи – зі Львова та Перемишля – не підтримали його. Тобто ми повертаємося до своїх витоків. Є й інша причина. Сьогодні дуже багато наших віруючих проживає в Києві. У нас там зареєстрована 21 громада. Але ми маємо в столиці лише два повноцінні храми і дві каплиці. Наш собор у Києві – це

другий храм. Він сьогодні переповнений. Так, за статистикою, більшість наших віруючих живе на заході України. Так склалися історично. Але наші віруючі внаслідок політики Сталіна з'явилися скрізь, зокрема, і в Росії, оскільки політика депортацій призвела до того, що цілі села, які зберегли вірність Греко-Католицькій Церкві, опинилися в Донецькій області, на півдні України, навіть на Алтаї та Далекому Сході. Радянська політика депортацій посприяла тому, що ми сьогодні – не регіональній Церкві. Ми присутні скрізь, у тому числі й у Києві. І ми не мислимо свого майбутнього без єдності з православними братами».

«ВІН МЕНІ СКАЗАВ: «Я НЕ ХОЧУ ЖИТИ В ЗОЛОТІЙ КЛІТЦІ»

Згадки про новообраного Папу Франциска у сучасних ЗМІ, мабуть, б'ють всі рекорди. Відомо, що Блаженніший Святослав у свій час, перебуваючи в Буенос-Айресі тісно співпрацював з майбутнім Папою, отож, може багато що розповісти про Франциска. «Як можна одним-двома словами охарактеризувати Папу Франциска? Хто він?» – пролунало запитання. Відповідаючи, Блаженніший повідомив, що Папа – добра і віруюча людина: «Він був мене робити перші кроки

в єпископському служінні та пояснював мені, що означає сьогодні бути єпископом Католицької Церкви в Аргентині. Я дуже багато чого в нього навчився – безлічі простих людських жестів стосовно нашої пастви. Наприклад, коли я вперше прийшов на зустріч із ним до великого єпископського будинку, він особисто вийшов, відчинив двері і запросив мене до себе. Потім, коли я два місяці тому потрапив до Риму, то вперше побачив його в Домі святого Марти. Я трохи запізнівся на обід, оскільки щойно прилетів, і сів на вільне місце. Незабаром Папа особисто підійшов до мене і сказав по-простому, по-дружньому, як колись у Буенос-Айресі: «Che, як справи?» «Che» – це привітання, яке в іспаномовних країнах вживають тільки близькі друзі. І додав: «Слухай, я хочу тебе запросити до своєї кімнати і щось показати». Я відповів: «Ваша Святосте, як же я отак просто зайду до вашої кімнати?» Він погодився: «Ну, добре, ми пообідаємо й підемо разом». Папа запросив мене до кімнати і подарував, прощаючись з Аргентиною. Виявляється, цей подарунок він не тільки зберіг, а й узяв зі собою на конклав і сприймає його як важливий реліквію навіть під час свого нового служіння.

На застереження, що така проста поведінка Папи може бути популярним, Блаженніший відповів: «Я можу вас запевнити, оскільки спостерігав за ним ще в Буенос-Айресі, що це – його справжня поведінка. Є такий крилатий вислів: «Honores mutant mores» (лат. «Почесті змінюють звичаї»). Я запитав Святого Отця по-дружньому: «А чому ви не мешкаєте в Апостольському палаці (офіційна резиденція Папи Римського у Ватикані. – Ред.)?». Він мені відповів: «Хочу бути з людьми, а не жити в золотій клітці. Для мене спілкування з людьми є життєво важливим».

«НАЙВАЖЛИВІШЕ СЛОВО? – ЦЕРКВА!»

Останнє запитання п. Еггерта в цьому інтерв'ю було доволі відверте: «Багато людей, з якими я розмовляв перед тим, як брати у вас інтерв'ю, дали різні оцінки того, яке слово у словосполученні «Українська Греко-Католицька Церква» для вас виявиться найважливішим. А що відповісте ви?» Відповідь Блаженнішого Святослава була ще відвертішою: «ЦЕРКВА!»

Коментарі, як кажуть, – зайві.

о. Іван ГАЛІМУРКА
(за матеріалами
kommersant.ru)

Все про гомосексуальність: погляд християнського психолога

Останнім часом гомосексуальність стала однією з топ-тем у медіа-просторі. Організації pro-life, політики, православні і католики обговорюють проблеми «гей-лобі» і ведуть гарячі дискусії про те, як протистояти поширенню «блакитної чуми» XXI століття.

Найчастіше лейтмотивом подібних дискусій стає заклик «Бий!» – що, на мій погляд, чинить неможливим вникнути

вагітності у жіночому організмі відбуваються гормональні збої, в результаті яких народжуються діти з порушеним гормональним фоном – у хлопчиків переважають естрогени, тобто «жіночі гормони», а у дівчаток – тестостерон, чи «чоловічі гормони». Однак між цими збоями і гомосексуальними схильностями немає прямої залежності, тобто люди з відхиленнями в гормональному фоні можуть як мати,

чих занять (щось полагодити, змайструвати тощо). Займаючись разом із сином, граючи з ним, тато дозволяє хлопчикові ідентифікуватися з ним: «Ми з татом – хлопчики, а мама – дівчинка», «Я – хлопчик, тому допоможу мамі», «Я – хлопчик, я граю з іншими хлопчиками в футбол» – такі асоціації повинні сформуватися у дитини.

ЧОМУ ЦЬОГО ІНОДІ НЕ ВІДБУВАЄТЬСЯ?

«Першу скрипку» в процесі спотворення мужності грає тато: він може не давати синові можливості ідентифікуватися з собою, приєднатися до чоловічого світу. Як це робиться?

Варіант № 1 – критика: «Не так, не туди, неправильно, недотепа, тютхтій, слабак...» Додамо сюди: «Що ти, як дівчисько?!», «Ніколи з тебе мужик не виросте!» Ці фрази говорять хлопчиків: «Я не такий, як тато; я не можу бути чоловіком; зі мною щось не так». З часом він починає дивитися на чоловіків не як один із них, а як сторонній.

Варіант № 2 – іноді чоловіки (батьки) плутають мужність із черствістю, а м'якість чи чутливість – з жіночністю. Звідси народжується заборона на вияв почуттів, зокрема, тривоги, образи, страху... «Що ти ревеш, як дівчисько??!!» – може почути заплаканий трирічний хлопчик, чи: «Що ти трясешся? – не мужик чи що?!» – приблизно такого ж віку дитина біля кабінету стоматолога.

Або ще варіант – жорстокий або відсутній (фізично чи емоційно) батько, який позбавляє дитину можливості з ним ідентифікуватися.

Не зумівши знайти себе в чоловічому світі, дитина намагається знайти себе в жіночому. І тут на сцену виступає мати. На тлі жорсткого, неприступного батька-критика вона стає для хлопчика «тихою гаванню»: розуміюча, м'яка, добра, найчастіше невимоглива, любляча свого хлопчика «до безтями» і захищає від тата... І ця тиха гавань виявляється для хлопчика пасткою – він стає

«маминим мізинчиком». Йому довіряють жіночі таємниці, він допомагає поратися на кухні і вдома, він – «золотий хлопчик», який ніколи не підведе, завжди вислухає і пожаліє маму...

«МАМИН СИНОК»

А «маминих синоків», як відомо, не люблять ні у дворі, ні в школі... І тут спрацьовує ще один дуже важливий фактор формування гомосексуальності: зневага і жорстокість з боку однолітків. Хлопчик, знехтуваний батьком, вступає у світ інших хлопчаків. Цей світ – конкурентний, іноді жорстокий, дуже динамічний. У ньому потрібно вміти змагатися, перемагати, завойовувати повагу. Всього цього хлопчик повинен був навчитися від батька. Але – не навчився. Він відчуває себе чужим у цьому середовищі; у свою чергу, інші хлопчики також відчувають його чужорідність. Цього достатньо, щоби хлопчик став ізгоєм. А додавши до цього будь-яку характерну рису в зовнішності (повнота, високий чи маленький зріст, незвичайний колір волосся тощо) – і цькування забезпечене.

У такій ситуації хлопчик ще більше віддаляється від світу чоловіків, не перестаючи, однак, – і це дуже важливо, – тягнутися до нього, не перестаючи бажати увійти у нього, заздриючи рисам інших хлопчаків. Саме ця заздрість і бажання привласнити собі риси мужності в підлітковому віці або пізніше перероджуються в бажання сексуального контакту, суттю якого якраз і є володіння партнером, присвоєння його якостей, заповнення власних прогалин у формуванні мужності.

ЧИ ВИЛІКОВНА ГОМОСЕСУАЛЬНІСТЬ?

Вважається, що найяскравішим проявом гомосексуальності в суспільстві можна вважати гей-паради, однак безліч людей, яким притаманний гомосексуальний нахил, цьому зовсім не раді і бажують від нього позбавитися. Відповідно, виникла і необхідність розвитку психотерапевтичних підходів лікування гомосексуальності. Таких підходів – два, і вони залежать від того, якою визнається гомосексуальність – вродженою чи набутою.

1. Афірмативна (стверджуюча) психотерапія – впливає з припущення про фізіологічне (генетичне, гормональне) походження гомосексуальності і стверджує її невиліковність. Відповідно, людина може лише прийняти свої схильності, навчитися з ними жити, а, можливо, і зробити їх привабливими в очах інших людей. «Ти таким народився, таким і помреш»; «Це – твоя особливість, в цьому немає нічого поганого»; «Всі люди різні» – подібні фрази часто звучать у кабінетах афірмативних терапевтів. Варто зазначити, що сьогодні така точка зору отримала широке поширення і за їх дверима.

2. Репаративна (лікувальна) терапія – впливає з припущення, що гомосексуальність є наслідком отриманих у дитинстві травм (тих, про які говорилося вище, і деяких інших, як, наприклад, зґвалтування особою своєї статі), і за умови належного лікування цих травм – є виліковною.

Доволі часто такого підходу дотримуються християнські психологи. Потрібно, однак, відзначити, що психотерапія гомосексуальності – це довгий, складний і багато в чому болісний процес, який вимагає постійних зусиль як від психолога, так і від пацієнта. Його результат дуже залежить від того, з чим людина приходиться до психолога, а також від його рішучості справлятися зі своїми проблемами.

Наталія СТАНКЕВИЧ,
katolik.ru
(переклад з російської –
о. Іван ГАЛІМУРКА)

в суть проблеми і розібратися, чим є гомосексуальність, яка в процесі дискусії змішується з педофілією, фетишизмом, трансвестизмом і т. д.

У цій статті я б хотіла розкрити явище гомосексуальності з точки зору психолога. Я буду говорити тут про чоловічу гомосексуальність через її масовіше поширення. Варто зауважити, що формування жіночої гомосексуальності, хоча й багато в чому схоже з чоловічою, але має низку специфічних особливостей.

ЩО ТАКЕ ГОМОСЕСУАЛЬНІСТЬ?

За визначенням одного з провідних дослідників гомосексуальності Алана Медінґера, гомосексуальність – це результат недорозвитку мужності. Це означає, що людина не до кінця пройшла шлях дорослішання, становлення мужчиною, і з якихось причин зупинилася на якомусь його етапі. Саме тому практично невід'ємною частиною самовідчуття гомосексуалістів є: «Я не такий, як усі», «Я не зовсім чоловік» і т. д.

ЗВІДКИ БЕРЕТЬСЯ ГОМОСЕСУАЛЬНІСТЬ?

На питання про походження гомосексуальності існують дві основні відповіді:

1. Гомосексуальність обумовлена генетично (гормонально);
2. Гомосексуальність є наслідком психологічних травм, набутих у дитинстві і юності.

ОТОЖ: ГЕЯМИ НАРОДЖУЮТЬСЯ ЧИ СТАЮТЬ?

Проведені дослідження говорять про те, що, справді, існують ситуації, коли в період

так і не мати гомосексуальних нахилів.

Набагато глибший вплив на розвиток гомосексуальності чинять соціальні фактори, тобто вплив того середовища, в якому росте хлопчик.

ЩО ЦЕ ЗА ВПЛИВИ?

Почнемо з найближчого оточення – сім'ї. На формування мужності в особі хлопчика впливають як мати, так і батько. Для підростаючого хлопчика (починаючи приблизно з трирічного віку) мама стає першою Жінкою, поряд з якою він усвідомлює свою приналежність до чоловічої половини. Інколи вже в цьому віці хлопчик намагається бути «лицарем» для мами: він поступається їй місцем у транспорті, допомагає щось нести і т. д. Навіть якщо ця допомога чисто символічна – для мами важливо навчитися її приймати, тим самим підкреслюючи, що її син – «справжній мужчина», «лицар», «помічник», «захисник» – тим самим утворюючи його в типово чоловічих ролях.

Батько відіграє ще важливішу роль у змузнінні сина. Він є прикладом, який показує, що означає «бути мужчиною», тобто відкриває дитині світ інших мужчин. Він вчить хлопчика «чоловічих» справ, навчає дивитися на світ «чоловічими» очима. Також тато вчить хлопчика змагатися з іншими хлопчиками, вчить його бути активним (наприклад, коли жартома бореться з ним, або бавиться м'ячем, чи грають «лови» і т. д.), підбадьорює, долучає до чолові-

Як Папа Франциск розпізнав своє покликання до священства?

Папа зблизька

Про душу, церкву і пісню

Кожен час має своє місце для святості. Чи це розвій у накопиченні вправлянь на дорозі досконалості, чи нагода отримати вінець мучеництва через певні історичні обставини. Кому у який час жити – не нам вибирати. У Господа безліч варіантів.

Тепер – наш час. У ньому нам жити і діяти. Та здається, що світ і його цінності заповнили все. Спокусливі мутанти життєвого (читай – тілесного) комфорту і ситості намагаються витіснити з нашого життя все, що нагадує Творця. У цьому сатанинська фантазія безмежна. На жаль... Людині сьогодні залишається надто мало місця у часі і просторі, де душа могла би віднайти собі «поживу», відчуті споріднення, уникнути самотності, коли не потрібно розумом дошукувати перевірки на чесність, щирість і довір'я. Це – світ музики.

На жаль, і тут, у цьому прекрасному Божому дарунку, що насамперед покликаний співати Господню славу, загніздився лукавий ворог. З його намови людина витворила засіб самовозвеличення – оспівує себе, оспівує собі подібних, оспівує свої емоції та вподобання іншої людини тощо. Видається, що тема людського кохання – чи не найулюбленіша.

Однак християнська душа потребує іншої музики. Вона прагне інших мелодій, вона бажає колисатись в «автохтонних» вібраціях на Божій хвилі. І, безперечно, час для такого роздолля – у храмі Господньому, коли співаємо Божественну Літургію. Ото, мабуть, і все. Хоч у музичних «засіках» нашого народу заховані такі скарби, які, на жаль, є мало відомими, не популяризовуються, рідко виконуються. Згадати хоча б о. Й. Кишакевича, з-під пера якого наш народ отримав мистецькі чудо-дари.

На щастя, і в наш час знаходяться такі «дон кіхоти», яких, проте, не розуміють і не сприймають наші розчаровані сучасники. Саме вони вишукують для згодованих душ духовний «харч» і дарують їм свято, нагадуючи, що Господні дари – вічні. Серед тих, хто нині з мечем-камертоном стоїть у бою за людську душу, є Іван Чупашко – заслужений діяч мистецтв України, доцент Львівської музичної академії ім. М. Лисенка, керівник духовно-мистецького центру «Львів», що діє при церкві Пресвятої Богородиці – Володарки України на Знесінні у Львові, де парохом є о. Зіновій Хоркавий.

Саме тут, у переддень празника Покрови Пресвятої Богородиці, відбулося таке «свято душ». Незабутні пісні о. Й. Кишакевича з річного церковного циклу богослужінь у виконанні капели бандуристів ЛНМА ім. М. Лисенка були принесені у дар найперше нашому Господеві, а відтак – і Матері Божій та всім святым.

Це виконання молодих співаків було наповнене щирістю і майстерністю. «Пісня любові» плила і розливалась аж поза межі церкви, наповнюючи повітряний простір хвилями найкращих почуттів молодих сердець у звукових вібраціях досконалих мелодійних витворів-побудов. Це був результат наполегливої праці молодих митців, нашої майбутньої еліти, провідників нашого народу. Працю їхніх наставників – засл. діяча мистецтв України Івана Чупашка та засл. артиста України Тараса Лазуркевича – важко переоцінити. Адже яка у нас буде еліта – такими ж будемо і ми, українці. Найважливіше для нас – присутність Бога у нашому житті.

Великий наш український виноградник, а гарний робітник у ньому так бракує. І якщо всі разом не подбаємо про хороших трударів, якщо їх не виплекаємо – їхнє місце посядуть люди невідповідні, котрі зродять «осот і будяки». «Як дбаєш – так і маєш», – говорить народна мудрість. Наша молода еліта ще не скріпилася і потребує всілякої підтримки. Молоді люди повинні відчуті свою потрібність, необхідність працювати на Господню прославу. А вихованці музичної академії мусять відчуті важливість своєї місії у житті нашої Церкви і нашого народу. Хай лине їхній молодечий спів, наповнить потребує душі «духовною поживою» і вознесе її у Небесні сфери.

Лариса ЛЕЩУК,
регент хору храму
Пресвятої Богородиці – Володарки України

Нещодавно Папа Франциск зустрівся з духовенством Римської єпархії, правлячим єпископом якої він є. Як це часто трапляється під час подібних зустрічей, Святіший Отець говорив спонтанно, без задалегідь підготовленого тексту.

Під час зустрічі він порушив деякі, на його думку, важливі проблеми, а потім попросив священників ставити йому запитання на будь-який смак. Серед іншого, мова зайшла про те, як перемагати «втому» у душпастирському служінні, котра рано чи пізно настає. Папа Франциск порадив частіше клякати перед кивотом і молитися, а також підтримувати близькі стосунки з іншими священниками та єпископом. Крім того, Папа порадив священникам частіше згадувати про початок свого служіння: покликання, вступ до семінарії, свячення тощо.

Користаючись з нагоди, він провів помолитися за нього і за його служіння, адже 21 вересня виповнилося 60 років, відколи молодий Хорхе Берґольйо відчув і розпізнав покликання до священничого служіння. Що сталося того дня і як Папа зрозумів, що повинен присвятити своє життя особливому служінню?

Про свої особисті переживання і спогади кардинал Берґольйо розповів свого часу в інтерв'ю італійській журналістці Франчесці Амбражецці. Це інтерв'ю вийшло в 2010 році окремою книгою під назвою «Єзуїт». У ньому майбутній Папа признається, що вперше відчув покликання до священства у 17-річному віці. Сталося це 21 вересня, коли Хорхе Берґольйо разом з іншими молодими людьми поспішав

відзначити День студента. Як належить практикуючому католику, по дорозі він вирішив зайти до храму. Тут він зустрів священника, якого до того не знав і який справив на нього велике враження. Майбутній Папа запитав його про можливість висповідатися.

Пізніше він розповів, що ця сповідь не була як усі інші, – це була зустріч, яка зміцнила його віру і дала розуміння того, що він мусить стати священником. Залишивши сповідальню, Хорхе Берґольйо не пішов на зустріч з друзями, а попрямував додому з твердим переконанням: він хоче і мусить стати священником. «Під час сповіді зі мною трапилася дивна річ. Я не знаю, що це було, але це змінило моє життя», – каже Папа і додає, що під час сповіді був дуже здивований і вражений. Він зрозумів, що хтось його чекає. Вже будучи архієпископом Буенос-Айреса, Хорхе Берґольйо «розшифрує» цей момент: «Відтоді Бог для мене, це – Той, хто випереджає. Ти Його шукаєш, але Він знаходить тебе першим. Ти хочеш Його зустріти, але Він перший виходить тобі назустріч».

Роздумуючи над цими подіями, Берґольйо зрозумів, що відповіді на це покликання його підштовхнуло не саме враження від цієї зустрічі, але власне милосердний спосіб, яким Бог його кликав – спосіб, який з роками змінився на суть його служіння – слова «милосердя» і «вибір» стали його єпископським, а згодом і папським девізом.

Перед вступом до семінарії минуло чотири роки. Він продовжував працювати в хімічній лабораторії, однак нікому не роз-

повідав про своє рішення. Крім того, у цей час він також захоплювався політикою і читав деякі місцеві комуністичні журнали, хоча комуністом ніколи не був. Берґольйо розповів, що в цей період навчився жити на самоті і лише по досягненні 21-річного віку вирішив вступити до семінарії. «По-правді кажучи, я не мав ясної ідеї, куди йти. Але в чому не мав сумнівів – то це в моєму покликанні», – вів далі майбутній кардинал.

Зі вступом до семінарії у Буенос-Айресі, Берґольйо також вступив до Ордену Ісуса. Майбутній Папа зізнався, що був вражений тим, що єзуїти перебувають у «перших шеренгах» Церкви. Йому імпонували їхній послух, дисципліна і місіонерський дух ордену. На початках він навіть намагався поїхати на місію до Японії, але через проблеми зі здоров'ям не отримав на це дозволу.

Ще до вступу до семінарії Хорхе вирішив розповісти про своє рішення батькові. «Я був упевнений, що батько найкраще зрозуміє моє бажання, адже його мати, а моя бабця, була доволі побожною жінкою, і цю побожність батько успадкував від неї. І справді, моє повідомлення він сприйняв позитивно. А мати – навпаки. У цьому вона бачила для себе втрату», – говорив майбутній Папа. За словами Хорхе, його мама також була релігійною і практикуючою католичкою, проте вважала рішення сина занадто поспішним, а тому й не підтримала його. Вона не проводжала сина до семінарії і ніколи його там не відвідувала. Зустрічалися лише тоді, коли він сам приїжджав додому. Лише під час священничого рукоположення вона опустилася на коліна і попросила благословення.

А ще мати майбутнього Папи якось сказала йому: «Будь ласка, не забувай, що двері нашого дому завжди відчинені, і ніхто не буде проти, якщо ти вирішиш повернутися назад». Хорхе Берґольйо зазначав, що це стало для нього хорошим уроком, як треба ставитися до людей, які стоять перед серйозним вибором у своєму житті.

Сьогодні, через 60 років після тих подій, увагу мільйонів людей у світі звернено на людину, яка посідає Престол св. апостола Петра. Крім урядових повчань і наукових викладів, якими ділиться Папа Франциск, повчальним і дорогоцінним є також і його життєвий досвід. Можливо, знайомство і спілкування з Папою з приводу його маленького свята також стане зміцненням віри і духу для тих, хто вибрав подібний шлях у житті чи збирається на нього ступити.

Богдан ЯРОВИЙ
(за матеріалами К-порталу)

Постаті Христової Церкви Місіонер назавжди

(Продовження. Початок на стор. 1)

Шкільне навчання перервалося через Першу світову війну і визвольні змагання в Галичині: в 15-річному віці гімназист Василь зголосився в лави Січових Стрільців і брав участь у роззброєнні польської жандармерії та мадярського гарнізону в містечку Городенці. Потім, перебуваючи у Східній Україні, потрапив у польський полон. Від розстрілу Василя визволив випадковий польський офіцер. Юний вояк потрапив до табору полонених в м. Золочів. Звідти втік, переховувався від польської влади і аж через два роки зміг продовжити навчання. У 1920-му році поступив у Львівську духовну семінарію.

З його власних спогадів: *«Я мав би поступити на теологію в Станиславові, бо належав до тої єпархії, але так не зробив, бо в тамтешній Духовній Семінарії заведено примусово безженний стан, з чим я не годився. [...] Ще в дитинних невинних літах побожна Мама захищувала в моєму серці любов до добра, краси, невинності. Хоч не зовсім свідомий, про що молюся, я, навчений Мамою, молився про ласку, щоб бути монахом, єпископом... Від найраніших літ приймав... щоденне Св. Причастя – це була могоча сила, діюча проти всього злого, нечистого. І набожність до Пречистої Діви Марії, Її вервичка – була завжди непомильною побідою над царством нечистоти. (Був) якийсь нахил до зовнішньої жіночої краси, якийсь невиразний нахил до подружнього життя... Очевидно це все і проче були тільки скоро погасаючі огники, паростки без глибшого кореня, що гинули... бо глибше і все глибше коріння запускала Божя любов, любов все більша і більша до найкращого і найвищого, до Бога і спасення душ. Та Божя любов побідоносно виявилась назовні в часі реколекцій на початку третього року богословських наук... в сильній рішучій постанові стати священником в безженному стані... Хоч я був веселий, живий і трохи легкодушний, як перед*

тим, але в своєму рішенні (був) непохитний!»

Про своє рішення стати монахом радився з митрополитом Шептицьким. Припускаючи, що запальний семінарист ще може передумати, митрополит Андрей не відразу схвалив його постанову.

У 1924 р. майбутній священник вступив до монастиря отців-редемптористів у Львові. Його полонили молитовний настрій і дисципліна, що панували в монастирі. Зі спогадів: *«Очевидно, всі духовні справи, всі приписані молитви були точно і ревно сповнені, але решта часу – на роботі серед світу, однак також з молитвою: на устах і в серці... І так, як кажуть, навіть не оглянувся, і вже так скоро минув мій, хоч ненормальний, але святий і свято відбутий новіціят. Знову 10-денні Реколекції і тимчасові Св. Обіти на 3 роки».*

Йому йшов 22-й рік і через молодість не дозволили висвячуватись на священника. Тоді молодий монах звернувся до Риму і – отримав дозвіл! 9 жовтня 1925 р. Василь Величковський прийняв Тайну священства з рук преосвященного Йосифа (Боцяна), єпископа Луцького.

За порадою вуйка о. Павла Теодоровича подумував про поїздку на навчання до Риму. Та тут рішуче втрутилась тітка, ігуменя-василіянка Моніка

Полянська: *«Вважай, що як не будеш мати титулу доктора, то на рік скорше можеш стати місіонером, і скільки душ зможеш спасти, врятувати від погибелі». Як згадував пізніше вже єпископ Василій, «очевидно ці слова, як «аргументум ад гомінем», мали вирішальну силу. І не тому, що вищі богословські студії і докторат, це щось марне, непотрібне, але тому, що так Бог хотів, що мої вищі студії мали бути в хресті Ізбавителя і мій докторат мав бути з предмету покористиренності Ісусового Серця».*

У 1926 році протоігумен о. Схрейверс висилає о. Василя на навчання до монастиря у Бельгії. Без досвіду, без супроводу, без відповідного знання мов молодий священник через кордони Польщі та Німеччини повинен був дістатися у франкомовне середовище земляків о. Схрейверса. По дорозі до місця призначення щоденно старався відслужити Службу Божу, користаючи з чемності римокатоликів чи навіть протестантів. З ентузіазмом взявся за студії. Та знову, не дочекавшись закінчення навчання, о. Василя відкликають до Львова на місійну працю.

Про місійну працю – слова блаженного:

«...Ми, місіонери, стали були перейняті ве-

личчю чудес Божої благодаті, бо воскресали з гробу... страшних гріхів і злочинів, бідні-нещасні душі, бо ставали добрими, побожними, святими одиниці і родини, села, міста, перед тим злі, безбожні, зіпсуті, жертви диявола».

Місійній праці отець Василь Величковський віддав 20 років. З них варто виділити волинський період, який був особливо небезпечний через протидію польських урядовців та москвофілів: одні намагались перевести наших переселенців до польського костелу, а другі – звабити в російське православ'я.

У Ковелі і Костополі та по містечках і селах отці-місіонери ширили віру. Ось цитата з уст самого місіонера:

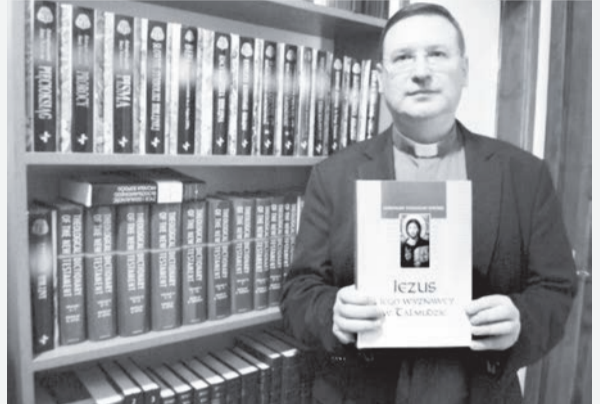
«Слава про уніатську Церкву ширилася, людей приходило все більше. Крім місцевих Богослужб, наші отці по черзі відкривали нові оселі переселенців з Галичини, допомагали будувати каплиці-церковці... Ми помогли людям збудувати понад двадцять церковець і каплиць; крім того, служили і в домах. Десь коло 1930 р... ми вже мали в Ковлі свою велику Свято-Юрійську церкву... Загоди мазепинської річниць звернулися до нас українці православні, щоб відслужити в нашій церкві торжественну панахиду за душу гетьмана Івана (Мазепи)... Просили заїхати до їхнього села Колодяжного... І там скоро була наша парохія. Колодяжне, це колишній маєток Косачів, родинне місце Лесі Українки і її брата Миколи. Поширилася там комуністична робота. Але скоро по кількох проповідях група свідомих підписала заяву приступлення до гр.-кат. Церкви... В короткому часі було збудовано велику хату ніби одного господаря Балака, а вночі поставлено купулу і хрест. Скоро після цього навіть комуністи, що мали завдання мене забити, коли я їхав ровером до церкви чи до школи, стали моїми приятелями»...

К. ПЕТРИШИН

Далі – у наступних числах «Мети».

Антихристиянський талмуд

В Люблінському католицькому університеті Івана Павла II відбулося представлення книжки «Ісуса та Його визнаці у талмуді». Автор – видатний бібліст KUL, випускник престижної Єрусалимської Біблійної школи професор о. Мирослав Врубель. Досліджуючи арамейські та єврейські тексти, він відкрив, що талмуд містить чимало згадок про Ісуса та християн. Однак всі ці згадки мають негативний, антихристиянський характер.

Довгі століття рабини закріплювали фальшивий образ Ісуса і Його сповідників. Християн вони називали сектантами та ідолопоклонниками, Ісуса на сторінках талмуду представляли як трюкача і позашлюбну дитину, людину, варту погорди і прокляття.

– Антиюдаїзм є наслідком переслідувань християн у перші століття після Різдва Христового. Рабини навчали, що Ісус – байстрюк, народжений з нечистого зв'язку, що Він був тільки людиною й обманцем, який використовував магічні штучки, аби приманювати натовпи. Згідно з талмудом, Його каменували й повісили на дерев'яній палі. При цьому рабини заперечували, що чутки про Його воскресіння були істинні. Християни як ідолопоклонники нібито нищили автентичність народу і порушували Завіт, який Бог уклав із Мойсеєм, – каже бібліст.

Публікація о. Врубеля порівнює тексти Євангелія і талмуду. Її завдання – показати правду про стосунки юдаїзму і християнства у перші століття. Відкриття і зрозуміння цієї обумовленості дозволяє спокійно поглянути на те, чому в пізніші століття саме так, а не інакше формувалися відносини поміж юдеями та послідовниками Христа.

Автор уже отримав чимало схвальних відгуків з боку єврейських середовищ за написання цієї книжки. Як підкреслив професор Врубель, вони оцінили науковий характер публікації, яка не містить нічого з ділянки ідеології чи псевдонаукового жаргону, оскільки повністю базована на джерелах.

– Зацікавлені можуть особисто прочитати єврейською мовою ключові фрагменти талмуду, над якими я працював. Для наших читачів я підготував широкі тлумачення цих уривків. Вочевидь, я вдячний за те, що у моєму розпорядженні було стільки бібліотек у Єрусалимі, без яких ця книжка не з'явилася б, – каже професор.

Автор підкреслює, що ця публікація – шанс іти шляхом правди для тих, кого єднують дві інституції: Церква і синагога.

За матеріалами wiara.pl

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

1240 року Київська Русь (в т.ч. і Київ) була зруйнована монголами й перестала існувати як політичний, мілітарний, культурний і духовний центр. Уціліли лише два її «уламки»: Галицько-Волинське князівство і колишні колонії Київської Русі – північно-східні князівства, які не чинили опору ордам, але теж змушені були платити данину «Золотій Орді».

У 1247 році князь Данило Галицький йде на унію з Римом та одержує королівську корону від Папи Римського в Дорогочині, але бажаної допомоги у боротьбі проти монголів не отримує.

Через небезпеку татарських нападів у 1299 році резиденція митрополита Київського була перенесена до Володимир-Суздальського, а згодом, за митрополита Петра (1306-1326 рр.), – до Москви.

В той же час Галицько-Волинське князівство, знесилене війнами, окупує Польща, згодом Східну Україну підминає під себе Литва. Однак до Київської Церкви і митрополії ще належали Білорусь та північні князівства. Останні згодом об'єдналися в Московське царство (1547 р.) з першим московським царем Іваном Грозним (такої назви, як Росія, ще не було – аж до 1721 року).

У 1349 році польський король-окупант Казимир Великий починає насаджувати римо-католицький обряд. Він забирає у православних церкви і призначає у православних єпархіях римо-католицьких єпископів. Православні чинять опір латинізації.

Після одруження литовського князя Ягайла з польською 19-річною королевою Ядвігою православний Ягайло стає ревним римо-католиком і продовжує польську політику, яка зустріла сильний опір на придніпрянській Україні, що була під пануванням литовців. В урядових католицьких колах виникло роздвоєння (незгоди) щодо релігійної політики в Україні: провести колонізацію українських земель чи створити унію і зберегти грецький обряд. Раніше було два релігійні центри – Рим та Візантія. Тепер з'явилися ще дві сили: експансія Польщі та московсько-візантійський тиск з боку Москви за підтримки Візантії. В тих складних умовах Україні треба було вижити, а для цього необхідно було чинити опір.

Восени 1415 року в Новгородці українські та білоруські єпископи скликають Собор, на якому обирають (за підтримки литовського князя Вітольда) Григорія Цимблака на Київського митрополита. Обраного митрополита не визнає Константинопольський патріарх, визнаючи лише одного Київського митрополита – Фотія з осідком у Москві. Невдовзі Константинопольський патріарх Євтимій і митрополит Фотій формально скинули Григорія Цимблака з престолу та прокляли його. Проте Григорій залишився на престолі та успішно керував церковними справами, маючи підтримку світської влади та українсько-білоруської спільноти.

Обрання Григорія переконує, що в українських та білоруських церковних колах зростають антивізантійські настрої і спостерігається ситуація зближення митрополита з Римом. Про це свідчить його участь в церковному Соборі 1418 року в Констанці.

Після смерті митрополита Григорія в 1420 році питання зближення з Римом на якийсь час відійшло. Московський митрополит Фотій знову захопив владу над українськими єпархіями, що належали Київському митрополиту. Наступником Фотія став смоленський єпископ Герасим, який був противником Заходу. В 1436 році Константинопольський патріарх Йосиф II призначив на Київський митрополичий престол Ізидора.

(Далі – у наступних числах «Мети»)

Микола ВИТРИХОВСЬКИЙ,
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки

ЯК ПОВОДИТИСЯ У ХРАМІ

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

ЄВХАРИСТІЙНИЙ ПОСУД

При звершенні Божественної Літургії використовують спеціальний посуд. До нього належить чаша, дискос, звіздця, копії і ложки. Чашу вживають для приготування і освячення вина, туди у відповідний момент Літургії вкладають частини освяченого Хліба і з неї причащаються священнослужителі та вірні. Дискос служить для приготування євхаристійного Хліба та перенесення його на престол під час Великого входу. Звіздцю кладуть на дискос, щоб унеможливити змішування частини Хліба, складених у певному порядку. Копієм священник під час проскомидії викрає з просфор Агнца та інші частини, які буде використано на Літургії, а ложницею причащає вірних. Усі ці речі, з огляду на їх надзвичайне призначення, прийнято виготовляти з коштовних металів.

При звершенні Літургії використовують спеціальні покривці, якими покривають Чесні Дари. Покривці є три: два малих для чаші й дискоса та один великий. Великий покривець називається воздух. Ним покривають чашу і дискос поверх малих покривців. ІНШІ РЕЧІ, ЯКІ ВИКОРИСТОВУЮТЬ ПІД ЧАС БОГОСЛУЖЕННЯ

Неодмінним елементом кожного богослуження є свічки. Свічка – це жертва Богові і Його храмові, її світло виражає теплоту любові до того, в честь кого її запалюють. Свічку не можна сприймати як засіб умилостивлення чи задобрювання. Свічки у храмі запалюють у визначених місцях і тоді, коли це передбачено під час певних богослужень. Окрім того, існує традиція, згідно з якою, присутні на богослуженні вірні запалюють маленькі свічечки за здоров'я чи упокій своїх ближніх.

Під час богослужень храм обкаджують пахучою речовиною – ладаном. Для кадіння використовують спеціальну посудину на довгих ланцюжках, яку називають кадильницею.

Серед церковної утварі є процесійні хрести та хоругви, які використовують під час хресних ходів та інших богослужень. Щодо їх використання немає чітких церковних приписів, однак існують різноманітні місцеві традиції.

ПРИГОТУВАННЯ ДО БОГОСЛУЖЕННЯ

До участі в богослуженні, яке є подією небуденною, готуємося тілесно й духовно. Антоній Сурозький з цього приводу писав: «До храму збираєшся з того моменту, коли прокидаєшся, і знаєш: я йду на зустріч з Живим Богом. І одягаєшся по-іншому, і готуєшся по-іншому, намагаєшся, щоб не було зайвих розмов, щоб ніщо недостойне не розсіювало тієї глибини, що в ній одній можна пережити зміст храму». Святе Письмо містить вимогу примирення з ближніми перед тим, як

маємо відвідати храм, вказуючи таким чином на незвичайність того, що відбувається під час богослуження (див. Мт. 5, 23-24). Бо якщо ми не дбаємо про стан своєї душі, то зовнішні прояви нашої релігійності є нещирими.

Відавна існував звичай іти до церкви, проказуючи певні молитви. Їх можна почати словами: «Благословен Бог наш завжди, нині, і повсякчас, і на віки віків». Далі промовляти тропар, кондак чи інші молитви конкретного дня, «Ісусову молитву» або 50-й чи 90-й псалом. Перед самим храмом треба перехреститися і, входячи, можна проказувати молитву: «Увійду в дім Твій, поклонюся до храму святого Твого в страхі Твоєм. Господи, настав

дуються, і вселишся в них; і похваляться Тобою ті, що люблять ім'я Твоє. Бо Ти благословиш праведника, Господи; як оружжям благовоління вінчав Ти нас».

Чи є якісь вимоги щодо одягу вірних на богослуженнях?

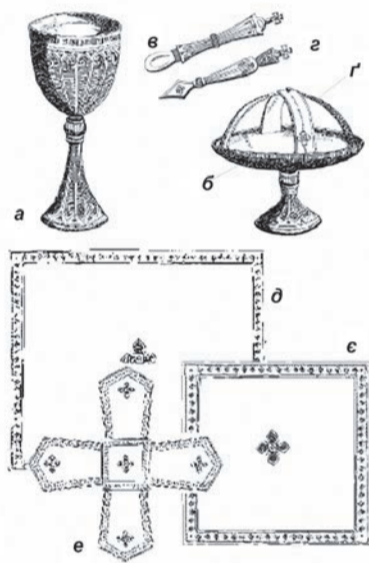
Одяг, окрім основної функції – служити накриттям для нашого тіла, має ще й іншу функцію – виражальну. В сучасному суспільстві ця остання функція хоч дещо знівельована, однак і надалі присутня. В чому вона полягає?

Одягаючись у певний одяг, ми ніби являємо себе назовні, «розповідаємо» про себе, про свої наміри тощо. Наприклад, коли ми бачимо людину в уніформі, то розуміємо, що це – військово-службовець. По-особливому ми одягаємося у відповідальні моменти нашого життя, такі як шлюб, похорон тощо. Богослуження як незвичайна подія, тобто зустріч з Богом, також передбачає певне зовнішнє приготування, яке ми чинимо, одягаючись відповідно до того, чим маємо намір займатися. Готуючись внутрішньо до молитовного зосередження на Літургії, людина не одягатиметься в одяг, яка виражає зовсім інші, часом несумісні з християнським благочестям наміри й прагнення. Хоч «все мені можна...», але не забуваймо, що «...не все корисно» (пор. 1 Кор. 6, 12).

Християнське богослуження за своєю природою спільнотне, тому, бажачи брати у ньому участь, мусимо зважати на добро інших його учасників. Це означає, що коли ми зібралися молитися разом, то наш зовнішній вигляд не має бути зухвалим, викличним і не відволікати уваги інших від того, що відбувається у храмі. Біблійні приписи щодо одягу в храмі дуже конкретні, однак світська мода мінлива. Те, що тисячу років тому вважалося зухвалим і непристойним, тепер зустрічається на кожному кроці й уже не викликає обурення. Тому, напевно, слушно буде намагатися не лише дотримуватися конкретних біблійних приписів, а зважати на те, для чого ці приписи були встановлені. А в них заборони щодо одягу встановлені для підкреслення святости місця, у якому перебуваємо, святости події, у якій беремо участь, і любові до ближніх, з якими разом молимося.

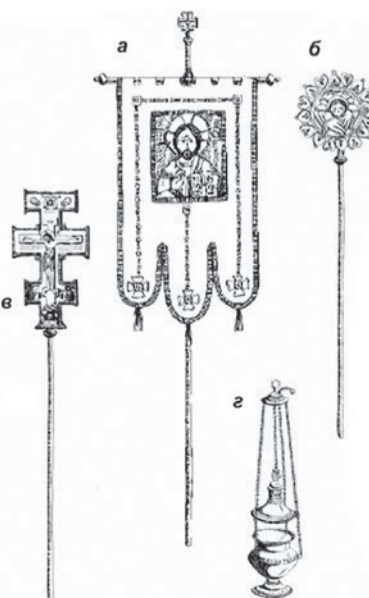
Окремо слід згадати про мобільні телефони, з якими ми заходимо до храму. Кожний з нас, мабуть, був свідком того, коли у найурочистіший момент Літургії звучав телефонний дзвінок. Тому пам'ятаймо, що перед входом до храму дзвінок телефону слід вимикати.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Євхаристійний посуд:
а) чаша; б) дискос; в) ложка; г) копії; р) звіздця; д) воздух; е) покривець для чаші; е) покривець для дискоса.

мене правдою Твоєю, ворогів моїх ради ісправ перед Тобою путь мою. Бо немає в устах їх істини, серце їх суєтне, гріб відкритий – гортань їх, язиками своїми лукавили. Суди їм, Боже, щоб відпали від замислів своїх; по множеству нечестя їх відкинь їх, бо преогірчили Тебе, Господи. І нехай возвеселяться всі, що уповають на Тебе, вовік возра-

Церковні речі:
а) хоругва; б) рипіда; в) хрест; г) кадильниця.

